

M. SALİH EKİNCİ

**PARTİLERE DAYALI SİYASAL YÖNETİM SÜRECİNDE HALKIN MADDE VE
İNSAN KAYNAKLARINI PARTİLERE TESLİM ETME YETKİSİNE SAHİP
OLAN; BU YETKİ NEDENİYLE HALKIN BİRİNCİ BASAMAK YÖNETİCİSİ
KONUMUNDA BULUNAN; DOLAYISIYLA YAŞANAN TOPLUMSAL
SORUNLARDAN BİRİNCİ DERECEDE SORUMLU OLAN;**

SEÇMENİN BİLMESİ GEREKENLER

M.Salih EKİNCİ

1954 yılında Batman' da doğdu. İlk ve ortaokul öğrenimini Batman'da tamamladı. 1969 yılında yatılı olarak kazandığı Öğretmen Okulu'nun ilk iki sınıfını Diyarbakır, son sınıfını Gaziantep İlköğretmen Okulu'nda okudu.

İlk görevini Çankırı İli Çerkeş İlçesi Kabak Köyü İlkokulu Öğretmeni olarak yaptı. 1974 yılında Diyarbakır İli Çüngüş İlçesi Akbaşak Köyü İlkokulu Öğretmenliğine atandı. Burada Kaymakamlık ve köylülerin işbirliği ile bir ilkokul binası yaptı. 1981-1994 yılları arasında Mardin İli Midyat İlçesi Atatürk İlkokulu, Ortaca Köyü İlkokulu ve Midyat İlçesi Fatih İlkokulu Öğretmenliği yaptı. Fatih İlkokulu Müdür Yardımcısı iken, Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi Eğitim Önlisans Programı'nı bitirdi. 1991 yılında İlköğretim Müfettişleri sınavını kazanarak, 1993 yılında girdiği Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Eğitim Yönetimi, Teftişi, Planlaması ve Ekonomisi Bölümü'nü 1994 yılında bitirdi. 1995 yılında Mardin İli M.E.M. İlköğretim Müfettişliğine atandı. Emekli olmadan dört ay önce "PARTİSİZ YÖNETİN" adlı kitabı yayımlandı. 16 Haziran 2006 ' da emekli oldu.

34 yıllık hizmet süresi içinde yılın öğretmenliği dahil birçok başarı belgesi almış, henüz yayımlanmamış 20 civarında şiir yazmıştır.

Emekli olduktan sonra "Partisiz Yönetin" adlı kitabında yer alan projesini ülke ve dünya gündemine taşımak üzere yoğun bir çalışma içine girmiş, çok sayıda umut verici mektup, telefon ve e-mail almıştır. Bu güne kadar konuyla ilgili onbeş civarında yazısı yayımlanan M.Salih EKİNCİ, halen "Partisiz Yönetim" adlı projesini toplumla paylaşma çalışmalarına devam etmektedir.

partisiz16@gmail.com

İÇİNDEKİLER

-Önsöz.....	4
-Dünyanın Siyah, Beyaz, Esmer, Sarı ve Kızılderili Çiçekleri..	7
-Yaşanan Yönetim Sürecinde Medya.....	12
-Partili Sistemde Halkın Kendi Kendini Yönettiği Doğru mu?..	16
-Kayıt Dışı Siyaset.....	20
-Örgütsüz Seç/e/me/yenler.....	23
-Yönetici - Yönetenci.....	26
-Demokrasiyi Parti Sahalarında Aramak Futbolu Basketbol Sahasında Oynamaya Benzer.....	35
-Sarı Demokrasiler - Sarı Demokratlar.....	40
-Toplumsal Sorunlar ve Anneleri.....	48
-Balıklaşmış İnsanlar.....	53
-Ya Küreselleşirsin ya Köle(sel)leşirsin.....	56
-Tanrı Anayasamızı Korusun.....	61
-Anayasayı Zenginler Yapsın.....	65

ÖNSÖZ

Çocukların geleceğinden birinci derecede sorumlu bir eğitimci, bir baba ve dede olarak; Diğer yandan toplumun geleceğinden birinci derecede sorumlu bir seçmen olarak; 30 yılı aşkın bir zamandan beri böl ve yönet politikasının ürünü olduğuna inandığım partilere dayalı siyasal yönetim sisteminden kurtulmamız gerektiğini, aksi takdirde 3. Dünya savaşının çıkacağını, küresel sermayenin tekelleşeceğini, imparatorluğunu ilan edeceğini, ülkelerimizin birer eyalet haline geleceğini, ülkelere ve kurumlarımıza şirket adları verileceğini, çocuklarımıza şirket bayrakları altında şirket marşları okutulacağını iddia edip durdum. Bu konudaki kaygılarımın yaşanmaması için 2006 yılında PARTİSİZ YÖNETİM adlı bir kitap yazıp yayımladım; ancak sesimi bir türlü duyuramadım. Yanılıyor olmayı çok isterdim. Ne yazık ki yanılmadım.

Bugünlerde uluslarüstü hükümetten söz ediliyor olması, Dünya'nın birçok ülkesinde yaşanan savaşlarda ve en son hep birliktelik tanık olduğumuz Filistin'deki soykırımda acımasızca katledilen binlerce masum çocuk, kadın, sivil ve yersiz yurtsuz bırakılan milyonlarca insanın durumu karşısında dünya kamuoyunun yoğun protestolarına rağmen Dünya'daki ülke yönetimlerinin bu katliamlar karşısındaki eylemsizliği yukarıda yer verdiğim kaygılarımda ne kadar haklı olduğumu ortaya koymuştur. Bugün hep birliktelik tanık olduğumuz sessizlik ülke yönetimlerine hükmeden henüz adı konulmamış bir imparatorluğun varlığıyla ilgili düşüncelerimi doğrular niteliktedir; çünkü ülke yönetimlerinin katliamlar karşısındaki sessizlikleri bağımsız ve özgür olmadıkları anlamına gelmektedir.

Filistinli bir genç kardeşimiz benim uzun uzadıya anlatmak istediklerimi bakın ne güzel özetlemiştir.

Kardeşimiz şöyle diyor: “Ben savaştan önce etrafımızı çeviren kafesi aşım özgür olmak istiyordum. Ancak savaştan sonra kafesin dışında kalanların özgür olmadığını öğrendim.”

Kısacası yaşananlar çok vahim; ancak seçmenlerin geçmişten günümüze yaşananlar karşısında kaygılanmayıp, durumu kurtaracak alternatif bir yönetim arayışı içine girmemesi daha da vahimdir. Merak ediyorum; seçmenin Filistinli kardeşimizin gördüğünü görüp kaygılanması için daha neler yaşanmalıdır? Mesela partilere dayalı siyasal yönetim sistemiyle yönetilen ülkelerdeki halkın partiler ve partilerin taşra teşkilatları haline gelmiş dernek, vakıf, sendika, tarikat, cemaat çatıları altında ayrı ayrı kümeleşip ayrışması, çatışması, birlik ve beraberlikten uzaklaşıp zayıf düşmesi, zayıf düştüğü için madde ve insan kaynaklarının sömürüye açık hale gelmesi kaygılanmamız için yeterli değil mi? Bu gün sermayenin küresel boyuta ulaşması, ulaştığı boyutun dayatması sonucu başka ülkelerdeki kaynaklara göz dikip vekalet savaşlarına sebep olması siyasal partilere dayalı siyasal yönetim sistemlerinin halkı ayrıştırmak suretiyle sebep olduğu sonuçlar değil mi? Partilere dayalı siyasal yönetim sisteminin bir avuç insanı zengin, geriye kalan halkı yoksul mutsuz ve umutsuz hale getirmekten başka bir işe yaramadığının birinci elden defalarca mağdurları ve tanıkları değil miyiz?

Kısacası seçmen ayrıştırıcı özelliğiyle toplumsal sorunların kaynağı durumunda olan partilerden vazgeçip demokrasinin halkı tek çatı altında toplama önerisine uygun bir örgütlenme ve bir yönetim arayışı içine girmelidir. Çünkü seçmen partilere yaşama şansı vermek suretiyle yaşanan toplumsal sorunların sorumlusudur.

Bu nedenle sorumluluk sahibi her seçmenin bu çalışmamda yer alan konuyla ilgili yazılarımı ciddiyle inceleyeceğini umuyorum.

Önceliėim ocuklar olduğu için işe 07.07.2007 tarihinde Dünya çocuklarına yazmış olduğum bir mektupla başlıyorum.

İyi okumalar.

DÜNYANIN SİYAH, BEYAZ, ESMEER, SARI ve KIZIL DERİLİ ÇİÇEKLERİ

Bugün emekli bir eğitimci olarak sizlere son defa sesleniyorum. Bunu ister bir ders, ister bir özür, isterseniz bir günah çıkarma olarak algılayın; ama benim için hiç bir şey ifade etmediğini bilmenizi isterim; çünkü bugün sizlere, sorumsuzca davranıp önlem almadığım, çıkarlarım için varlığını sürdürmesine izin verdiğim, sömürü düzeninin yarattığı, çatışma ve savaş alanlarında kurşunlara hedef olan minik bedenlerden akan kan selinin, anaların gözyaşı ile birleştiği ve insanlık onurunu boğacak derecede yükseldiği utanç deryasının kıyısından sesleniyorum.

Dolayısıyla hiçbir tepkiniz, onursuzca boğulmak üzere olan bir eğitimcinin açısından daha ağır olamaz veya acısını dindiremez. Oysa sizlere, bütün renklerin kucaklaştığı bir çiçek bahçesinden seslenebilme imkanım vardı; tabi sorumluluklarımı yerine getirebilseydim.

Örneğin:

1-Demokrasilerde bireylerin sorumluluklarını yerine getirebilmesi, bizatihi siyasal süreç içinde yer almasıyla mümkündür; bu nedenle, hiç bir kesim halk kavramı dışına itilmemeli, halk resmi ve sivil olmak üzere ikiye ayrılarak, demokrasinin eşitlik ilkesi ihlal edilmemelidir. Kamu personelinin parti yandaşı olur bahanesiyle siyasetten uzak tutmak yerine, yandaş olma ortamı yaratan siyasi partilerden vazgeçilmelidir; zira demokrasinin vazgeçilmez unsurları partiler değil, halktır; diyebilseydim,

2-Hizmetleri halktan uzaktaki bir yerde programlayan, bunun gereği olarak vergileri merkezde toplayıp ödenekleri merkezden gönderen, bu yapısıyla halkı kendine muhtaç ve bağımlı hale getiren, dolayısıyla bu gücü eline geçirenlerin dokunulmaz bir hale gelmesine olanak tanıyan merkezi ve dikey yönetim ile onun uydusu niteliğindeki mevcut yerel yönetimler yerine, hizmetleri yerinden planlayan, hizmetin gerçekleştirileceği yerdeki halkın bu hizmetle ilgili ihtiyaçlarını, önceliğini ve söz konusu yerin şartlarını yeterince dikkate alan, hizmetin gerçek muhatabı halkı sorumlu hale getiren, zaman ve maddi kayıplara neden olan bürokratik engellerin bulunmadığı, dengeli bir kalkınmaya vesile olmak suretiyle eşitsizlik ve bundan kaynaklanan huzursuzluklara son veren, yasa tekliflerinin halkın istek, arzu ve ihtiyaçlarının dikkate alınarak hazırlanmasını sağlayan, halka yönetim sürecini denetleme imkanı tanıyan, anlamına uygun demokratik yerel yönetimler yaratabilseydim,

3-Temsilcileri, halktan çok, parti başkanını temsil etmek ve yönetim sürecinde özgür iradesini bir kenara bırakarak, başkanın istemleri doğrultusunda oyunu vermek zorunda bırakan, dolayısıyla parti başkanını, ülke kaynaklarının da tek hakimi haline getiren, ülke kaynaklarında gözü olanların sadece parti başkanını ikna etmek suretiyle amacına ulaşabilmesine olanak tanıyan, anti demokratik feodal yapıyı kırıp, borçlu doğmanızı önleyebilseydim,

4-Tek görevleri devlet örgütünün madde ve insan kaynaklarını halk yararına en verimli bir şekilde kullanmak olan insanları, farklı çatılar altında örgütleyip, yarışma ve çatışma içine sokmak suretiyle devlet örgütü amaçlarıyla ters düşüren partileri kaldırıp, kenetlenmeyi sağlayabilseydim,

5-Halkın özgür iradesi ile beynini (temsilciler meclisini) oluşturma hakkını elinden almak suretiyle, halkın kendi beynine kendi uyarıcılarını verip, kendi kendini yönetme imkanını ortadan kaldıran, söz konusu beyni, ülke kaynaklarında gözü olan kesimlerin uyarıcılarına karşı zayıf hale getiren, dolayısıyla ülke kaynaklarının sömürülmesine olanak tanıyan partilerden vazgeçip, temsilcimi belirleme hakkımı alabilseydim,

6-Kadınların nüfusları oranında temsil edilmelerini önlemek suretiyle onları eşit saymayan, halk kavramı dışına iten, demokratik haklarını ellerinden alarak, yönetim süreci dışında bırakan, bu nedenle üzerindeki enerjiyi üretken hale getirmesini önleyen, hem ekonomik özgürlüğünü kazanmasını hem de yeni bir enerji üretmesini engelleyen, kadını, halkın elindeki enerjiyi tüketen konumuna getiren, kısacası halkı tek ayaklı bırakıp, iki ayağını kullanan toplumlar karşısında zayıf düşüren, dolayısıyla hem ülke kaynaklarının israfına, hem de yönetimin verimli kullanma ilkesine ters düşen partilerin bu davranışına, kadın erkek demeden karşı çıkabilseydim veya partisiz bir yönetim sürecine kavuşuncaya kadar bir kadın partisi kurabilseydim.

7-Partilerin, iktidara geldiklerinde, kendilerini para, medya, teknoloji vb. güçleriyle finanse eden çevrelere olan diyet borçlarını ülke kaynaklarından ödemelerine izin vermeseydim,

8-Gençliğin ve ülkenin geleceğinden çok, suni farklılıkları yarıştırmamanın önemli sayıldığı bir süreçte, diğer partilere karşı güçlü olmak için, temsilci adaylarını parası, pulu, teknolojisi, kaba gücü veya oy potansiyeli olan yaşlı ve muhafazakar adaylar arasından seçen, yeniliklere açık, mevcut statükoyu değiştirme, muhafazakar kesimle ters düşme ve parti içi demokrasiyi tartışmaya açarak parti

Merkezinin otoritesini sarsma ihtimali bulunan gençliğe uzak duran partilerden vazgeçip, yönetim sürecini gençliğe teslim edebilseydim,

9-Varlıkları ile halkın temsilcisini belirleme, onları eğitme ve eğittiği kişiler arasından bağımsız olarak seçme görevlerini engelleyen, dolayısıyla ülke kaynaklarının ehli-yetsiz ellerde ganimet malı haline gelmesine neden olan partilerin çevresinde bulunup, bu ganimetten pay kapma yarışına girmeseydim,

10-Seçimlerde getirdiği baraj sistemi marifetiyle halkın önemli bir kesiminin temsil edilme hakkını elinden alan, milli irade dışına iten, farklı uygulamalara tabi tutarak, demokrasinin eşitlik ilkesini ihlal eden, dolayısıyla halkın toplumsal örgütlenmesini engelleyerek tek vücut haline gelmesi ve güçlenmesini önleyen, kısacası halkın egemenliğine ipotek koyarak, milli iradeyi ortadan kaldıran partilerin bu davranışını, işime yaradığı müddetçe desteklemeseydim,

11-Temsilcilerin halk tarafından belirlenmesini önleyen yapısıyla liderlik sultasını yaratan ve temsilcilere dokunulmazlık zırhı giydirerek, onların halka karşı sorumluluk hissetmesini engelleyen partilerin lider sultasına boyun eğmeseydim,

12-Halkın her kesimini temsil edecek, milli hükümetlerin kurulabileceği bir oluşum yaratabilseydim,

13-Bürokrati iktidar partisinin uzantısı olmaktan kurtarıp, halka karşı sorumlu hale getirecek oluşumu yaratabilseydim,

14-Halkın gücü yerine, sermayeyi ve medyasını tercih eden, bu tutumuyla medyanın denetim dışı dördüncü güç olmasına ve toplumu yönetir hale gelmesine, yani halkın sahip olduğu kaynakların temsil yetkisi verilmemiş unsurlar tarafından yönetilmesine olanak tanıyan partilerden vazgeçebilseydim,

En azından seçim arifelerinde kampanya düzenleyen partilere, yeter artık hepinizi tanıyoruz; yok birbirinizden farkınız; bizi yarıştırp çatıştırmaktan vazgeçin; uykularımızı kaçırıyorsunuz; gidin evinize; kampanyalara harcadığınız milli serveti de okul yaparak, hastane yaparak, kim-sesiz çocukları barındırarak harcayın diyebilseydim. Bugün Dünya milli gelirinin birkaç katı civarına ulaştığı tahmin edilen küresel sermayenin yaratıcısı ve pazar kapma savaşlarının sebebi olmaz, sizlere bütün renklerin kucaklaştığı bir çiçek bahçesinden seslenebilmenin onurunu yaşardım.

Sizleri ileride tekelleşebilecek küresel sermayenin modern köleleri ve çıkar çatışmalarının kurbanı haline getirdiğim için üzgünüm dememin hiçbir anlamının olmadığını biliyorum; çünkü suni farklılıklarımızı yarıştırmayı size tercih ettiğimizi artık biliyorsunuz.

Keşke bir kerecik olsun sizi seviyorum diyebilme hakkım olsaydı....!

Umarım bu mektubum en az benim kadar suçluluk hisseden birileri tarafından sizlere ulaştırılır, sizler de böyle bir mektup bırakmak zorunda kalmazsınız. 07/07/2007

M.Salih EKİNCİ
partisiz16@gmail.com

YAŞANAN YÖNETİM SÜRECİNDE MEDYA

(Algılarla Yöneten Medya)

Bugün partilere dayalı siyasal yönetim sürecini sağlıklı bir şekilde tahlil etmek ve anlamak istiyorsak; yasa- ma, yürütme ve yargının yanında informal bir şekilde, dördüncü güç olarak yer almış medyanın misyonu ile ilgili algılarımızı ve bu algıların yarattığı sonuçları ortaya koymak gibi bir mecburiyetimiz vardır. Aksi takdirde yanlışlıklarımız, bedelini ödemek zorunda kalacağımız sonuçlara dönüşmeye devam edecektir. Bilindiği gibi medya, geçmişten beri kitle iletişim araçları olarak takdim edildi ve öyle algılandı. Bu öğreti ve algılar bizi, medyanın toplumsal örgütlenme sürecini hızlandıran bir araç olduğuna inandırdı. Bu inanç, bir yandan halkın kendi gün demini belirleyecek iletişim ortamı yaratmasını önlerken, diğer yandan denetimi dışındaki medyanın dördüncü güç olacak kadar büyümesinin yolunu açtı.

Oysa medyanın radyo, televizyon, gazete ve dergi gibi araçlarıyla, kitleleri yönetmeye yönelik tek yönlü uyarıcı verme eylemi, iletişim kavramıyla örtüşen bir eylem değildir. Çünkü iletişim; bir telefon hattının iki ucundaki insanların karşılıklı haberleşmesi veya aynı ortamda karşılıklı konuşması gibi iki yönlü bir süreçtir. Bu nedenle, medyanın tek yönlü uyarıcı verme eylemini, bir iletişim eylemi olarak kabul etmek doğru değildir. Doğru olanı, medya eyleminin anlamını ileti kavramı içinde aramaktır. Çünkü ileti; genelde bir yöneticinin yönetmeye yönelik direk- tifiyelerine yakıştırılan bir kavram olup, medyanın bir yönetici gibi tek taraflı uyarıcı verme özelliğiyle örtüşmektedir. Bu da medyanın bir iletişim aracı olmasından

çok, bir yönetim aracı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Bu nedenle bu aracın, mevcut yönetim sürecinde kime, niçin ve nasıl hizmet ettiğini anlamak ve önlem almak zaruret haline gelmektedir. Aksi takdirde halk, temsil yetkisi verilmemiş unsurlar tarafından yönetilmeye devam edecektir. Kastettiğim unsurların başında ise, medya gücünü elinde bulunduran sermaye gelmektedir; çünkü medyanın ekonomik güç ile elde edilebilme özelliği, bu güce sahip olanların, halktan yetki almadan yönetim sürecinde yer almasını mümkün kılmaktadır.

Bugün medyanın yasama, yürütme ve yargı gibi formal yönetim unsurları yanında informal bir şekilde yer alması, yukarıdaki tezimizin en önemli kanıtıdır. Medyanın söz konusu yerde bulunmasının nedeni ise; sahibinin ülke kaynaklarına hükmetme arzusundan başka bir şey değildir. Çünkü yönetim kademesindeki unsurların var oluş nedeni, ülkenin madde ve insan kaynaklarıdır. Medyanın bugün doğal olarak sermayenin elinde bulunuşu, sermayenin informal bir şekilde ülke kaynaklarına hükmetmek arzusunda olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Sermayenin bu arzusu, ulaşmış olduğu boyutun dayatmasının doğal sonucudur; çünkü uluslar arası bir nitelik ve devasa bir boyut kazanmış sermayenin, artık yaşamını küçük kaynaklarla sürdürebilme imkanı kalmamıştır. Söz konusu sermayenin yaşamını sürdürebilmesi, büyük iş ve kaynak potansiyeline sahip alanlarda yer almasıyla mümkündür. Ülkeler ise, sermayenin aradığı potansiyele sahip, en önemli alanlardır. Bu alanlara girebilmenin yolu ise medya gücüne sahip olmaktır. Sermayenin bu gücü elinde bulundurmasının altında yatan gerçek neden budur. Bu nedenle medya, halk yararına gündem belirlemekten çok, sahibinin amaçları doğrultusunda gündem oluşturmak ve halkı bu yönde etkilemek zorundadır. Bu sektörde çalışanların iyi niyetleri ise bu gerçeği değiştirmek için yeterli değildir.

Medya ve sahibinin durumunu bu şekilde ortaya koyduktan sonra, onların yönetim sürecinde nasıl çalıştıklarını anlamak daha kolay olacaktır. Bugün yaşanan demokraside, halkın beyin takımını oluşturan temsilcileri belirleme hakkının partilerin elinde oluşu ve ülke kaynaklarının bu beyin takımının tasarrufunda bulunuşu, sermayenin partileri etkisi altına almasını zorunlu hale getirmektedir. Öte yandan partilerin, halkı kendi tarafına çekmek üzere sermaye ve onun sahip olduğu medya gücüne olan ihtiyacı da, partilerin sermayeye yanaşmasını zorunlu hale getirmektedir. İki tarafın zorunlu ihtiyaçları, onları gönüllü bir ortaklık kurmak zorunda bırakmaktadır. Bu da sermayenin yönetim sürecinde yer almasını kolaylaştırmakadır. Bu ortaklık gerçekleştiğinde, sermaye elindeki medyayı ortağı olan partinin hizmetine sunacak; ortağını göklere çıkaran yayınlarla halkı yönlendirip, ortağının iktidara gelmesini sağlayacaktır. Bunun farkında olan ortağı ise iktidara geldiğinde, ülke kaynaklarını söz konusu sermayenin hizmetine sunmak zorunda kalacaktır. Bu süreç ortakların çıkarları zedelenmediği müddetçe devam edip gidecektir. Çıkarlar çatıştığında, yollar ayrılacaktır; ancak genellikle kaybeden taraf iktidar partisi olacaktır. Çünkü o andan itibaren medya, bu partinin aleyhinde kullanılmak suretiyle partinin iktidardan uzaklaştırılması sağlanacaktır.

Ancak sermayenin de yeni bir ortağa ihtiyacı olacaktır. Bu ihtiyaç mümkün ise muhalefet partilerinden biri ile değil ise dolaylı yoldan kuracağı yeni bir parti ile giderilecektir. Medyanın yeni ortak ile ilgili umut saçan yayınları halkta yeni heyecanlar yaratacak; ancak umutlar bir başka bahara kalmak üzere, bu süreç devam edip gidecektir. Çünkü mevcut süreç içinde önlem alması mümkün olmayan halkın, ortaklar karşısındaki direnci gün geçtikçe sıfırlanmakta, iki önemli gücü arkasına alan

medyanın ise, yönetim sürecindeki etkisi daha da artmaktadır. Kısacası seçmenin dikkat etmesi gereken en önemli husus medyanın algı operasyonlarıdır. Şubat/2006

M.Salih EKİNCİ

partisiz16@gmail.com

PARTİLİ SİSTEMDE HALKIN KENDİ KENDİNİ YÖNETTİĞİ DOĞRU MU?

Yıl 1973 veya 1974 o zamanlar nüfusunuz otuz beş milyon civarında. Elinize geçen bir gazetenin manşetinde, Tarım ve Köy İşleri Bakanı'nın bir beyanatını görüyorsunuz. Beyanatta: ülkeniz tarımının elli milyon insanı besleyecek durumda olduğu belirtiliyor. Doğal olarak mutlu oluyorsunuz; çünkü o sıralarda ilkel araçlarla yapılan tarım elli milyon insanı besliyorsa, ileride modern araçlarla yapılacak tarım çalışmalarının, halkın bütün ihtiyaçlarını karşılayabileceğine inanıyorsunuz. Tabi tek zenginlik kaynağınız tarım değildir. Ülkeniz hayvancılık yapmaya da elverişlidir. Ayrıca ülkenizin yurt dışından gelen işçi döviz var; turizm girdisi var; kol gücü, beyin gücü, yerüstü, yeraltı zenginlik kaynakları yanında genç bir nüfusu var. Üç tarafı denizlerle çevrili, sayısız göl ve akarsuları bulunan, bir yılda dört mevsimin yaşanabildiği, iki önemli kıta arasında köprü görevi gören, yeryüzünde kendi kendine yetebilen, Dünya'nın gıpta ile baktığı nadir bir ülkenin sahibisiniz. Atalarınız kayıtsız şartsız sahibi olduğuna inandığı ülkenin söz konusu zenginlik kaynaklarını kendi kontrolünde ve kendi yararına kullanabilmek için demokratik bir yönetim biçimini benimsemiştir; "Demokrasilerde halk kendi kendini yönetir" denilmiş ve buna inanılmıştır. Bütün bunlara rağmen; ömrünüz boyunca zam, enflasyon, anarşi ve ekonomik krizlerle birlikte yaşıyor ve bedelini ağır bir şekilde ödüyorsanız; emekliniz maaş kuyruğunda ölüyorsa; vatandaşlarınız hastanelerde rehin kalıyorsa; trafik kazalarında her yıl yüzlerce vatandaşınız can veriyorsa; ülkenizin en dinamik gücü gençlik, işsiz ve yanlış yollara kanalize edilebilecek durumda bekliyorsa; bu ülkede geçen yıllık ömrünüz boyunca yıl aralıksız ve başarılı bir şekilde çalışmanıza rağmen, doğal

ihtiyaçlarınızı bile karşılayabilecek bir yaşam standardı yakalayamıyorsanız ve buna karşılık bir azınlığın, yaşam standardını abartılı bir şekilde aştığını, daha doğru bir ifadeyle, servetini küresel boyuta taşıdığını görüyorsanız;

Ya kendi kendinizi yönetmeniz doğru değildir;

Ya kendi kendinizi yönettiğiniz doğru değildir.

Gerçek şu ki mevcut süreç halkın aleyhine işlemektedir. Bunu tersine çevirmek için ilk adım halkın yönetim sürecinde rol alan unsurların görevlerini doğru olarak tanımlamasıdır. Çünkü bu konuda ciddi yanılgılar içinde olduğumuzu düşünüyorum. Örneğin birey, vücuduna komut verme özelliğine sahip beynini, kendisinin yöneticisi olarak tanımlamaktadır. Oysa beyin, bireyin davranışlarında sadece taşıyon rolü oynamaktadır; çünkü beyin aldığı uyarıcılar doğrultusunda vücuda komut verebilen bir organdır. Bu organın muhatap olduğu uyarıcılar ise, bilindiği gibi çok çeşitlidir.

Bunlardan birincisi insanın doğasından kaynaklanan iç uyarıcılardır. Bunlar bireyin var olması için gerekli olan beslenme, üreme ve can güvenliği ile ilgilidir. Dışarıdan verilecek bir öğretiye gerek duymadan insanı harekete geçirebilecek uyarıcılardır. Beyin bu uyarıcıları sahip olduğu bedenin içinden alır ve bu uyarıcılar doğrultusunda gereğini yapmak üzere vücuda komut verir; vücut harekete geçer. Bu süreçte uyarıcılar bünyenin kendi içinden geldiği için, bireyin kendi istemleri gerçekleşmiş ve birey kendi kendini yönetmiş olur. İkinci tip uyarıcılar ise bireyin içinde yaşadığı çevreden gelmektedir. Birey çevresinden gelen bu uyarıcıları duyu organları vasıtası ile alır ve beyne iletir. Beyin aldığı bu uyarıcılar doğrultusunda vücuda komut verir ve vücut aldığı bu komut paralelinde davranış gösterir. Beynin dışarıdan aldığı uyarıcılar iç uyarıcıları

gerçekleştirir nitelikte ise, beyin ve beden seve, seve harekete geçer. Beynin aldığı dış uyarıcılar iç uyarıcılarla uyumlu değil veya iç uyarıcılara ters düşüyorsa, beyin vücudu harekete geçirmekte tereddüt eder. Burada beynin bir anda iki tip (İç-dış) uyarıcı ile muhatap olması söz konusudur. Böyle bir durumda, beyin iç uyarıcıların istemleri doğrultusunda vücudu harekete geçirmek istese de, dışarıdan gelen uyarıcılar daha güçlü ise, örneğin bireyin varlığını tehdit edecek nitelikte ise, beyin vücudu dış uyarıcılar doğrultusunda harekete geçirmek zorunda kalır. Kısacası birey, kendi iç uyarıcıları etkisi ile hareket ettiğinde kendi kendini yönetmiş olur. Dışarıdan gelen uyarıcılar doğrultusunda hareket ettiğinde ise, bireyi o uyarıcıları verenler yönetmiş olur.

Bu durum halkın yönetim süreci için de geçerlidir. Halkı bir birey olarak düşünürsek, halka komut verip, harekete geçirme özelliği olan siyasi temsilcileri (vekilleri) de halkın yöneticisi olarak değil, beyni olarak düşünmemiz gerekir. Bu da halkın beyin görevini gören temsilcilerinin, kimden uyarıcı alırsa, daha doğrusu kimin uyarıcısı güçlü ise onun istemleri doğrultusunda halka yön vereceği anlamına gelmektedir. Halkın beynine dışarıdan uyarıcı verebilmek, halktan daha güçlü olmayı gerektirir. Bu da dış uyarıcıları verenlerin, halkın direncini kırabilecek oranda para, silah, teknoloji ve basına sahip olmasını gerektirir. Halkın, sahip olduğu kaynakları kendi yararına kullanabilmesi için, dış uyarıcıları verenlerin gücünü kırabilecek konuma gelmesi, beynine iç uyarıcılarını verme gücünde ve konumunda olmasını gerektirmektedir. Bu da halkın kendi içinde güç birliğini sağlayacak, gerçek demokrasinin, uygulanmasıyla mümkündür. Yoksa durup dururken “Ben kendi kendimi yönetiyorum.” demenin hiçbir anlamı yoktur; çünkü gerçek yönetici uyarıcıyı verendir. Uyarıcıyı veren halkı yönetecektir; tıpkı parayı verenin düdüğü çaldığı gibi.

Bugüne kadar yaşanan olumsuzlukların nedeni, partilerin halkı ayrıştırmak suretiyle halkın demokrasinin öngördüğü tek çatı altında örgütlenip kaynaklarına sahip çıkacak güce ulaşmasını önlemesidir. Bu tutum; halkın farklı her bir kesiminin iletişim içine girmesini, birbirini tanıyıp güvenmesini, dolayısıyla doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ortak amaçlar etrafında toplanıp güç birliği yapmasını önlediği gibi, farklı her bir kesimin farklı parti çatıları altında yarışma ve çatışmaya girip, güç kaybetmesine neden olmuştur. Tabi güç birliği yapmamış bir toplumun beynine (meclisine) hükmetmesi ve onu dış uyarıcıların güdümünden kurtarması mümkün olmamıştır. Bu durum halkın, temsilciler meclisini beyin olarak değil, yönetici olarak görme yanılgısından kaynaklanmıştır. Bu nedenle iyi gitmeyen işlerden her zaman partiler ve temsilciler sorumlu tutulmuş, ikide bir temsilci veya parti değiştirme yoluna gidilmiştir. Bu değişiklikler her yapıldığında umutlar bir başka bahara kalmış, ancak sonuç değişmemiştir; çünkü beyin değiştirilmiş, ancak yöneticiye, yani toplumun beynine (meclisine) uyarıcıları verenlere dokunulmamıştır. Böyle uygulamalarla sonucun değişmeyeceği geçmişteki örnekleriyle ortadadır. Kısacası halkın sadece beynini (meclisini) değiştirerek, kendi kendini yönetir konuma gelmesi mümkün değildir. Mevcut durumda beyin (meclis) ve onun yönlendirdiği ülke kaynakları, dış uyarıcıları verebilenlerin insafına bırakılmış görünmektedir. Bütün olumlu şartlara rağmen yaşanan olumsuzlukların nedenleri bunlardır. Özetle: mevcut partili sistemde halk kendi kendini yönetememiştir; halkın kendi kendini yönettiği söylemi doğru değildir. Partilerin olduğu yerde halkın kendi kendini yönetmesi asla mümkün olmayacaktır. Şubat/2006

M. Salih EKİNCİ

partisiz16@gmail.com

KAYIT DIŞI SİYASET

(Yukarıdaki düşüncelerimi doğruluyan bir itiraf)

“Kayıt dışı siyaset var”

“Adalet eski Bakanı Cemil Çiçek, Türkiye’de yapılan siyasete ilişkin ilginç yorumlarda bulundu.

Çiçek, şunları söyledi: **Türkiye’de sadece siyasi partiler siyaset yapmıyor. Bir de kayıt dışı siyaset var. bir, siyasetin herkesin bildiği tanıdığı aktörleri var. millet zannediyor ki siyasetin tamamını bunlar yapıyor. halbuki onlardan çok daha etkili siyaset yapan başka kurumlar var. onlar gözüküyor vatandaş her türlü olumsuzluğu bu önde gördüklerinden biliyor. biz merdiven boşluğunda başkalarından arta kalan alanda siyaset yapıyoruz.** Mesela yargının kendi içinde de siyaset vardır. Özellikle yüksek yargıda bunu seçimlerde görürsünüz.” (Takvim Gazetesi – 26 Haziran 2007)

Sizi bilmem; ama ben bu haberi 10 ay önce ilk defa okuduğumda tarifi imkansız bir heyecan yaşamıştım; çünkü bu haberde yer alan açıklamalar, haberin yayımlanmasından 16 ay önce piyasaya çıkan “Partisiz Yönetim” adlı kitabımdaki açıklamalarla bire bir örtüşüyordu. Dolayısıyla sevinmem gerekiyordu; ama sevinemedim; tam tersine uzun yıllar anlaşılamamış olmamın burukluğunu yaşadım; çünkü neredeyse 20 yılı aşkın bir süreden beri bıkmadan, usanmadan kayıt dışı siyasetin var olduğunu savundum. Bu nedenle sürekli olarak “Partisiz Yönetim” deyip durdum. Deyim yerindeyse “Partisiz Yönetim” diye diye dilimde tüy bitti. Ama ne yazık ki, yakın zamana kadar (son zamanlar hariç) hiç kimseyi inan- dıramadım. Hatta hiç unutmam; ilk defa “Partisiz Yönetim” dediğimde, çevremdeki insan- ların bir kısmı kakhaha atmıştı.

Beni incitmek istemeyen, ya da daha kibar davranmak isteyen insanlar bile, kendilerini tebessüm etmekten alıkoyamamıştı; çünkü onlara göre partiler demokrasinin vazgeçilmez unsurlarıydı. Dolayısıyla partilerin olmadığı demokratik bir yaşam biçimi düşünülemezdi.

Oysa partileri demokrasiyle özdeşleştirme yaklaşımı, doğru bir yaklaşım şekli değildi; çünkü halkın farklı her bir kesimini çatıları altında ayrı ayrı örgütleyen, onları yarıştıırıp çatıştıırmak suretiyle birbirleri için tehdit unsuru haline getiren, dolayısıyla halkın farklı kesimlerinin iletişim içine girmesini, birbirlerini tanıyıp güvenmesini imkansız hale getiren partilerin var olduğu bir düzende; toplumsal uzlaşmanın sağlanamayacağı, uzlaşmanın olmadığı yerde, halkın, demokratik bir toplumsal örgütlenme içine giremeyeceğı, demokrasinin olmadığı bir yerde ne halkın, ne de temsilcilerin egemen olamayacağı, halkın egemen olmadığı bir yerde ise; kayıt dışı siyasetin doğabileceğı, dolayısıyla ülke yönetiminin kayıt dışı siyaset yapanların eline geçebileceğı gerçeğı sonuçlarıyla birlikte ortadaydı. Kaldı ki; her türlü olumsuzluğun partilerden bilindiğı, söz konusu olumsuzluklardan partilerin sorumlu tutulduğu, bu nedenle ikide bir parti ve temsilci değıştirildiğı, yapılan değışikliklere rağmen hiçbir sorunun çözülemediğı açıkça görülen bir süreç de yaşanıyordu. Bu nedenle insanların söz konusu gerçekleri görmezden gelip, partileri demokrasi ile özdeşleştirme yaklaşımlarında ısrarcı olmalarını anlamakta güçlük çekiyordum. Ancak bu güçlüklerle rağmen, fikirlerimden vazgeçmeyi hiçbir zaman düşünmedim; çünkü zamanla meydana gelecek olayların mevcut şartlar çerçevesi içinde gelişmek zorunda olduğunu, mevcut şartlar çerçevesinde gelişecek olayların geçmişte olduğu gibi gelecekte de halk yararına olmayacağını, insanların eninde sonunda gerçekleri görmek zorunda kalacağını rahatlıkla görebiliyordum. Ancak doğrusunu söylemek gerekirse; bunu herkesten önce bir bakanın görüp, söyleyeceğini beklemiyordum.

“Kayıt dışı siyaset var” Bunun halk tarafından artık yeterince görüldüğüne inanıyorum. Ancak aydınlar tarafından, özellikle de medyada boy gösterme olanağına sahip aydınlar tarafından yeterince görüldüğüne inanmıyorum. Eğer söz konusu durum aydınlar tarafından yeterince görülseydi veya görülmek istenseydi; yukarıdaki haber

yayımlandıktan bir gün sonra ülke gündeminin birinci sırasında yer alırdı; çünkü yukarıdaki haberde yer alan “Türkiye’de sadece siyasi partiler siyaset yapmıyor. Bir de kayıt dışı siyaset var”, “Biz merdiven boşluğunda başkalarından arta kalan alanda siyaset yapıyoruz.” şeklindeki sözler, öyle okunup bir kenara atılacak cinsten değildir.
28/04/2008

M.Salih EKİNCİ

partisiz16@gmail.com

ÖRGÜTSÜZ SEÇ/E/ME/YEN/LER

Sevgili Seçmen Meslektaşlarım; doğanın alabildiğine cömert davrandığı, madde ve insan kaynakları bakımından kendi kendine yetebilmenin de ötesinde bir potansiyele sahip ülkenizde: kaynaklarınızı korumak, geliştirmek ve halk yararına kullanılmasını sağlamak üzere verginizi veriyor; askerliğinizi yapıyorsanız; söz konusu kaynaklara beyin ve beden gücüyle artı değer katıyorsanız; ve buna rağmen halkınızın bir kısmı işsiz ve aç kalıyorsa; çalışanlar bile açlık veya yoksulluk sınırında duruyorsa; öte yandan küçük bir azınlık, servetini küresel boyuta taşıyor ve küresel elit konumuna geliyorsa; mevcut toplumsal yapınızı değiştirmekten ve siyasi partilerden kurtulmaktan başka bir çareniz yok demektir. Çünkü bu sonuçlar; ülkenizin madde ve insan kaynaklarını kullanma tasarrufunu elinde bulunduran ve işi halkın vergileriyle kurulmuş Kamu İktisadi Teşekküllerini satma noktasına kadar vardırıan siyasi partilerin halk yararına çalışan örgütler olmadığı, halkın ise, bu gidişata dur diyebilecek demokratik bir örgüte sahip olmadığı anlamına gelmektedir.

Halkın demokratik bir örgüte (tek çatı altında toplanmış halkın toplumsal örgütlenmesi) sahip olmadığının kanıtlarından biri de, dernek, vakıf, oda, baro, sendika, tarikat, cemaat ve benzeri örgütlerin ortaya çıkmalarıdır; çünkü söz konusu örgütlerin varlığı, herkes başının çaresine baksın politikasının etkili bir şekilde uygulandığı anlamına gelmektedir. Oysa demokrasi, her bir kesimin başının çaresine bakmak üzere ayrı ayrı örgütlenmesini değil; tam tersine, herkesin haklarını güvence altına alacak güçlü ve tutarlı bir halk örgütlenmesini öngörmektedir. Çünkü ayrı ayrı örgütlenen her bir kesimin gün geçtikçe toplumsal örgütlenmeden daha çok uzaklaşması; toplumsal örgütlenmeden uzaklaştıkça da daha çok ayrışması söz konusudur. Dolayısıyla halkın her bir kesimin ayrı ayrı örgütlenmesi demokrasinin öngörüsüne aykırıdır. Kaldı ki ülke kaynaklarında gözü olanların, söz konusu örgütler karşısına sözde sivil toplum örgütleri kurması, onları karşı

karşıya getirmek suretiyle böl ve yönet politikasının tarafı haline getirmesi de söz konusudur. Bu nedenle demokrasinin öngörüsüne aykırı bir ortam ve politikanın kıskacında bulunan sivil toplum örgütlerinden, toplumsal bir örgütlenmenin öncülüğünü yapmalarını beklemek, hem onlara haksızlık, hem de kendimizi aldatmaktan başka bir şey değildir.

Gerçek şu ki sevgili seçmen meslektaşlarım: Toplumsal örgütlenme yolunda, üzerinde yoğunlaşmamız gereken öncelikli unsurlar sivil toplum örgütleri değildir. Üzerinde durmamız gereken öncelikli unsur bu güne kadar tek çatı altında örgütlenememiş örgütsüz seçmenlerdir. Daha doğrusu örgütsüz seçemeyenlerdir. Şu halimize bakar mısınız? Bugün halkın kuru kalabalık niteliğindeki birlikteliğini demokratik bir halk örgütü olarak görmeye devam eden; dolayısıyla tüm olumsuzluklara rağmen, alternatif bir arayış içine girmeye gerek duymayan; işlerin yolunda gitmediğini gördüğünde temsilci veya parti değiştirmekle yetinen; temsilci veya parti değiştirmek suretiyle sorunların çözülemediğini defalarca görmesine rağmen, hala verdiği oyların veya oy verdiği partilerin, sorunları çözmek için yeterli olacağına inanan biz değimliyiz? Halkın farklı her bir kesimini çatıları altında ayrı ayrı örgütleyen, onları yarıstırıp çatıştırmak suretiyle, birbirleri için tehdit unsuru haline getiren, dolayısıyla farklı kesimlerin iletişim içine girmesini, birbirlerini tanıyıp güvenmesini önleyen; icraatlarıyla halkın doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ortak amaçlar etrafında örgütlenmelerine imkan bırakmayan; örgütsüz bıraktığı halkın zenginlik kaynaklarının sahipsiz kalmasına ve kolayca sömürülmesine sebep olan partileri davullarla kurbanlarla karşılayan biz değil miyiz? Partilerin yarattığı çatışma kültürünün etkisinden kurtulamayan; dolayısıyla seçim süreçlerini farklı kesimleri alt etmenin fırsatı olarak gören; bu nedenle kendisi ve yandaşı olduğu partinin çıkarları için halkın ortak çıkarlarını göz ardı eden biz değimliyiz? Seçimlerde oylarını paraya çevirme hesapları yapan; oyunu daha önce aldığı yardım paketi doğrultusunda kullanmak zorunda bırakılan; yakınlarını işe aldırma veya iktidar nimetlerinden yararlanma hesaplarından başka bir şey düşünmeyen biz değil miyiz? Biz değil miyiz sözde halkın karar verme organı sayılan; özde oyunu nasıl vermesini bilmesine bile gerek duyulmayan? Halkın

içine düştüğü sıkıntıları yaratanların icraatlarını meşrulaştırmaktan başka bir işe yaramayan konumunda olan biz değimliyiz? Bugün mevcut yapıyı araştırabilecek; gerektiğinde alternatif bir yapı oluşturmak üzere üyelerini harekete geçirebilecek; dolayısıyla figüran konumunda olan seçmeni saygın seçmen konumuna getirebilecek güçlü ve tutarlı bir örgüte sahip olsak fena mı olurdu?

Unutulmamalıdır ki, dağınık halde bulunan; dağınık olduğu için güç birliği yapma imkanı bulunmayan seçmenlerin, halkın temsilci adaylarını kendilerinin belirlemesi, seçmesi, denetlemesi, hesap sorması ve gerektiğinde alternatif bir yapı oluşturması mümkün değildir. Dolayısıyla “Halkın Seçmenleri Örgütü” bir an önce kurulmalıdır. Bu örgütün ilk hedefi halkın ortak amaçlar etrafında örgütlenmesine olanak bırakmayan ve icraatlarıyla halkı uçurum kenarına kadar getiren siyasi partilerden kurtulmak olmalıdır. İlk işi ise, partilerin etkilerini azaltmak ve partisiz bir yönetim sürecine geçebilmek için oyların sözleşme yapılan bağımsız adaylara verilmesini sağlamak olmalıdır. Aksi takdirde günü birlik çıkarlar için partilere verilen oylar, içinde bulunduğumuz geminin batmasını önleyemeye yetmeyecektir. Tıpkı bugüne kadar yetmediği gibi. Unutulmaması gereken hususlardan biri de “Halkın Seçmenleri Örgütü” kurulduğunda, karşısına farklılıkları ön plana çıkaran başka seçmen örgütlerinin de kurulacak olmasıdır. Tıpkı iyi niyetle yola çıkan sivil toplum örgütleri karşısına dikilen sözde sivil toplum örgütleri gibi. Bu, böl ve yönet politikasının arkasındaki güçlerin vazgeçilmez özelliğidir. Bu nedenle söz konusu oyuna gelinmemelidir. 08/10/2007

M.Salih EKİNCİ
partisiz16@gmail.com

YÖNETİCİ - YÖNETENÇİ

Patron, yönetici, yönetenci etiketlerinin yönetim süreçlerinde kullanılan unvanlar olduğunu biliyoruz. Konumuz halkın yönetimi sürecinde yer alan patron, yönetici ve yönetencilerin pozisyonlarını değerlendirmek olduğuna göre bu değerlendirmelerde rehber ve ölçü olarak kullanılan örgüt, yönetim ve demokrasi tanımlarının bir kez daha gözden geçirilmesi gerekmektedir. Söz konusu tanımlar hafızamızı tazelemek üzere aşağıda sunulmuştur.

“Yönetim; örgütün iş ve işlemlerini planlı şekilde yürütme ihtiyacından doğan bir süreçtir”

Örgüt; “belirli ortak amaçları gerçekleştirmek üzere bir araya gelen insanların eylem sürecidir”

Demokrasi; “Siyasal denetimin doğrudan doğruya halkın ya da belirli aralıklarla seçtiği temsilcilerin elinde bulunduğu, ekonomik ve toplumsal durumları ne olursa olsun her bireyin eşit sayıldığı toplumsal örgütlenme biçimidir”

Tanımlardan çıkarılan dersler:

Demokrasi karşımıza tüm yurttaşları aynı çatı altında toplayan toplumsal bir örgütlenmenin adı olarak çıkmaktadır. Bu örgütlenme halkın yönetim sürecinde iş ve güç birliği yapması anlamına gelmektedir. İşbirliği ise halka siyasal yönetim sürecini denetim altına alma gücü verecektir. Halkın bu güce erişmesi halkı egemen kılacak; yönetim sürecinde patron koltuğuna oturmasını sağlayacaktır.

Yukarıda sözü edilen toplumsal örgütlenmeyi başarmak için yapılması gereken tek şey örgüt temelini insanların beslenme, üreme ve yaşama gibi doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ortak amaçları üstüne kurmaktır; çünkü bu amaçlar insanların şartlar ne olursa olsun gerçekleştirmek zorunda olduğu amaçlardır. Bir başka deyişle dini, dili, ırkı, rengi farklı insanları bir arada tutabilecek yegane amaçlardır; Hal böyle iken insanların siyasi partiler ve onların uzantıları haline gelmiş dernek, vakıf, sendika, cemaat, tarikat ve benzeri oluşumların çatıları altında ayrı, ayrı örgütlenmeleri, bölündükçe bölünmeleri ve toplumsal örgütlenmeden uzaklaşmaları akıl alır gibi değildir. Halkın patronluktan vazgeçmesi anlamına gelen bu tutumu hiç kuşku yok ki doktora tezi olacak niteliktedir.

Ana konuya geçmeden önce dikkat edilmesi gereken bir diğer husus da yönetim tanımının öğretisiyle ilgilidir. Yönetim tanımına göre örgütün olmadığı yerde yönetim olmaz. Bu da toplumsal örgütlenmeye sahip olmayan bir ülkede siyasal yönetimin de olmaması gerektiği anlamına gelmektedir. Öyle ise toplumsal örgütlenmenin olmadığı bir yerde bir siyasal yönetim süreci hüküm sürüyorsa o siyasal yönetim sürecinin varlığı ciddi bir soru işaretidir.

Tanımlar ve tanımlardan çıkarılan dersler paylaşıldıktan sonra konuya yönetim işinin nasıl gerçekleştiğini, süreç içindeki gelişmelerin ne tür sonuçlar doğurduğunu tahlil etmekle başlamak gerekmektedir. Aksi takdirde yönetim sürecinde kimin patron, kimin yönetici, kimin yönetenci olduğunu isabetli şekilde tespit etmek mümkün değildir; çünkü patron, yönetici ve yönetencilerin unvanları yerinde dursa bile işlevsel yerleri yönetim süreçlerinde ortaya çıkan sonuçlara göre değişebilmektedir. Aşağıdaki ilgili tahlil incelendiğinde konu daha iyi anlaşılacaktır.

Bilindiği gibi bir varlığı yönetmiş sayılabilmemiz için onu harekete geçirmemiz, gerekiyorsa şeklini, sıfatlarını değiştirmemiz, ondan amaçlarımıza uygun bir enerji elde etmemiz gerekmektedir. Ancak hedefteki varlıktan enerji elde edebilmemiz için evvela bizim o varlığa bir enerji uygulamamız gerekmektedir. Örneğin; pastane mutfağındaki şeker, un ve yağın hiçbir müdahale olmadan bir araya gelmesi, pişmesi, önümüze

pasta olarak gelmesi mümkün değildir. Pasta isteniyorsa bir aşçının söz konusu maddelere gerek elleriyle gerekse mutfaktaki uygun araçlarla çeşitli enerjiler uygulayıp pasta üretmesi gerekmektedir.

Bu teze göre aşçı mutfığa girip pasta yapmışsa aşçının pasta ham maddelerini ve ilgili araçları yönettiğini söylemek mümkündür. Ancak bu aşçının bir yönetici olduğunu aynı rahatlıkla söylememiz mümkün değildir; çünkü aşçının pozisyonu pastayı kapanın durumuna göre değişmektedir.

Normal şartlarda pasta patronun amaçlarını gerçekleştirmek üzere üretilir; süreç pastanın patrona teslim edilmesiyle tamamlanır. Üretim süreci patron tarafından finanse edildiği için doğal olarak süreç patronun plan, program ve emirleri doğrultusunda yürütülür. Bu da asıl yöneticinin patron olduğu anlamına gelir; ama pratikte bu her zaman böyle olmuyor; çünkü aşağıda örnekleri bulunan bazı hallerde patronun pastayı kaptırması söz konusu olabiliyor. O hallerde patron sadece pastayı değil, patronluğunu dayöneticilik vasfını da kaptırmış oluyor. İşte bu nedenle aşçının pozisyonu pastayı kapanın durumuna göre değişir diyorum.

Örneğin; aşçı pasta üretim sürecini kendi adına yönetmiş ise, yani hem aşçı hem patron ise ve pastanın gelirleri kendi kasasına girmişse aşçı iyi bir yönetici ve iyi bir patrondur.

Aşçı üretim sürecini patronu adına yönetmiş ise yönetici patrondur; çünkü patronun planları gerçekleşmiştir. Aşçı bu durumda yönetencidir.

Patron üretim sürecindeki giderleri karşılamış ve pastaya sahip olmuş ise dürüst bir yönetici ve dürüst bir patrondur. Giderleri başkasına yükleyerek pasta gelirlerine sahip olmuşsa patron yine yöneticidir; fakat sömüren bir patron ve yöneticidir. Aşçı ise sömürüye alet olmuş yönetenci konumundadır.

Aşçı patronun parasıyla ürettiği pastayı bir şekilde zimmetine geçirmiş ise patron koltuğuna oturmuş bir yöneticidir; ancak dolandırıcı hırsız bir yöneticidir. Bu durumda patron yönetenci konumuna düşmüştür.

Aşçı patronun parasıyla ürettiği pastayı başkasına vermiş ise, başkasını patronu yerine koyup ona hizmet etmiş ise hain bir yönetencidir. Patron yine yönetenci konumuna düşmüştür.

Özetle:

-Yönetici pastayı üreten değil; pastayı kapandır; çünkü pastayı kapam, pastayı finanse eden de pastayı yapanı da yönetmiştir.

Kısacası her yönetici patrandur; ama her patron yönetici değildir.

Yukarıdaki paylaşımlar halkın yönetimi konusunu tahlil etmekte kolaylık sağlayacaktır. Ancak işe bireyin yönetimi ile başlanmalıdır. Çünkü toplumun öznesi olan bireyin tanımı yapılmadan, ihtiyaçları ve bu ihtiyaçlara yönelik amaçları hesaba katılmadan, Bireyi yönetmek işinin nasıl gerçekleştiğini anlamadan halkın yönetimini sağlıklı şekilde tahlil etmek mümkün değildir.

Peki; birey (insan) nedir?

İnternette küçük bir araştırma yapıldığında insanın birçok tanımı yapıldığı görülmektedir. Ancak amaç bunları soruya cevap olsun diye sıralamak değil; amaç insanın toplumsal örgütlenme ve yönetim süreciyle ilgili yanını ortaya koymak ve bundan yararlanmaktır. Bireye bu amaçla bakıldığında; bireyin beslenme, üreme ve yaşama gibi doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ortak amaçlarını gerçekleştirmek üzere bir araya gelmiş organların eylem süreci olduğu görülmektedir. Bu da bireyin de bir örgüt olduğu anlamına gelmektedir.

Birey örgütünün toplumsal örgütlenmede örnek alınabilecek özelliği şudur:

-Birey örgütünü meydana getiren organların renkleri, şekilleri, vasıfları ve işlevleri farklıdır; ancak bunu sorun haline getiren organ yoktur. Birey örgütünde başçılar, ayakçılar gibi ayırtıran oluşumlar da yoktur. Tüm organlar eşittir. Ceza da ödül de paylaşılır. Arızalı organın tedavisi için seferber olunur. Hep birlikte çalışır; ürettiklerini

paylaşırlar. Organların tümü hem işçi hem patrandur. Her haliyle kul yapısı olmadığı bellidir.

Birey örgütünün toplumsal örgütlenme ve yönetim süreçlerinde hesaba katılması gereken özellikleri ise şunlardır:

1-Birey örgütü doğal ihtiyaçlarını örgüt içinden (bedenin içinden) karşılama imkanına sahip değildir. İhtiyaçlarını çevre kaynaklarından sağlamak zorundadır. Bu zorunluluk örgütün beynini dış etkilere (uyarıcılara) açık hale getirmektedir.

2-Dünyadaki hiçbir birey doğal ihtiyaçlarını tek başına arama, bulduğunu işleme, geliştirme, kullanma, saklama ve koruma bilgi, beceri ve yeteneğine sahip değildir. Bu nedenle her birey aynı durumda olan diğer bireylerle işbirliği yapmak üzere örgütlenmek zorundadır. Eğer söz konusu ihtiyaçları barındıran alan ülke toprakları ise o zaman da toplumsal örgütlenme içine girmek zorundadır. Bu zorunluluk demokrasi tanımında yer alan toplumsal örgütlenme önerisi ile bire bir örtüşmektedir. Bu da demokrasinin insanlar için bir tercih değil; bir mecburiyet olduğu anlamına gelmektedir.

3-Birey örgütü hem enerji üretebilen hem de enerji olarak kullanılabilen bir özelliğe sahiptir. Yani her sömürgecinin elde etmek istediği değerli bir zenginlik kaynağıdır.

Peki; bu zenginlik kaynağı birey nasıl yönetilmektedir?

Genel algının bireyi beyninin yönettiği yönünde olduğunu biliyoruz. Oysa beyin örgüt ortamından gelen uyarıcılar doğrultusunda bedene yön verebilen bir organdır. Örneğin örgüt acıktığında bu ihtiyacını sinir sistemi kanalıyla beyine iletir. Beyin örgüt ortamından aldığı bu uyarıcı (emir) doğrultusunda onu mutfağı yöneltir; üşüdüğünde ısıtıcının yanına, uyumak istediğinde yatağı yöneltir.

Kısacası beyin örgüt ortamından gelen emirler doğrultusunda çalışır. Bu da örgütün hem patron hem de yönetici, beynin ise yönetenci yani emirleri veren örgütün emrinde olduğu anlamına gelir. Normal olan

budur; çünkü çalışan, üreten ve işleri finanse eden örgüttür. Ancak örgütün bu patronluğu özgür olduğu hallerde geçerlidir; çünkü beyni daha önce de belirttiğimiz gibi örgütün dışından da uyarıcı alabilen bir özelliğe sahiptir. Beynin bu özelliği örgütün ihtiyaçlarını çevresinden karşılamak zorunda olmasından kaynaklanmaktadır. Beynin dış uyarıcılara açık olması örgütün söz konusu ihtiyacını karşılamaktadır; ancak dışa açık olmasının her halde örgüt yararına olduğunu söylemek mümkün değildir. Hatta çoğunlukla zararına olduğunu söyleyebiliriz; çünkü bu örgüt yukarıda da belirttiğimiz gibi hem enerji üretebilen hem de enerji olarak kullanılabilen bir varlıktır. Bu da birey beynini ikili enerjiye sahip olmak isteyenlerin hedefi haline getirmektedir. Birey beyninin hedef haline gelmesi toplumu da hedef haline getirmektedir; unutmamakta yarar vardır. Beyin dışarıdan gelen uyarıcıları duyu organları vasıtasıyla alır. Eğer bu uyarıcılar örgütün amaçları ile örtüşüyorsa beyin bedeni seve, seve harekete geçirir. Uyarıcılar örgütün amaçlarına ters düşen nitelikte ise beyin bedeni harekete geçirmekte direnir. Ancak bu direniş örgütün uyarıcılar karşısındaki savunma gücü oranında gerçekleşebilir. Örneğin beyinin dışarıdan aldığı uyarıcı bireyin yaşamını tehdit eder nitelikte ise ve örgüt savunma gücüne sahip değilse beyin istemese bile bedeni dış uyarıcı doğrultusunda harekete geçirmek zorunda kalır. Kısacası örgütü kendisiyle birlikte dış uyarıcıları verenlerin emrine verir. Yani mensubu bulunduğu örgütün değil; başkasının yönetencisi olur.

Beyin kanalıyla örgütü ele geçirmenin birçok yolu vardır. Kaba kuvvet, tehdit ve şantaj araçları ile verilen uyarıcılar bunlardan bazılarıdır. Beyine örgütü ele geçirmek üzere verilen en etkili uyarıcı ise sözcüklerdir; çünkü sözcüklerle bireyi hiçbir direnişle karşılaşmadan ele geçirmeniz mümkündür. Örneğin; bireyi vaatlerle kandırabilir; basın yoluyla algı operasyonu yapabilir; düşmanlar yaratıp yönlendirebilir; nesneleri kutsayıp peşinden koşturabilir; onurlandırıp istediğiniz yöne çekebilirsiniz.

Bireyin toplumsal örgütlenmemizde hesaba katmamız gerektiğine inandığım bazı özelliklerini paylaşmaya çalıştım; paylaşımlar toplumsal örgütlenmede bireyin özelliklerini, ihtiyaç ve amaçlarını hesaba

katmanın bir mecburiyet olduğuna işaret etmektedir. Bu mecburiyet toplumsal sözleşmenin insanların doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ortak amaçları üzerine kurulması gerektiği anlamına gelmektedir. Aksi takdirde yurttaşların aynı çatı altında toplanıp iş ve güç birliği yapması mümkün değildir; bu güne kadar olmadığı gibi.

Toplumsal örgütlenmeyi gerçekleştirmeden çalışan, üreten, vergileriyle ülkedeki tüm işleri finanse eden halkı patron koltuğuna oturtmak gücüne sahip olmak mümkün değildir

Patron koltuğunda oturma gücüne sahip olmayan halkın beyni konumunda olan meclisine uyarıcılarını (emirlerini) vermesi, onu denetim altına alıp, dış uyarıcı verenlerin güdümüne girmesini önlemesi mümkün değildir.

Meclisini dış uyarıcılardan koruyamayan halkın ne kendini ne de ürettiklerini sömürüden kurtarması, özgür ve bağımsız olarak yaşaması da mümkün değildir.

Halkın Meclisi denetleme ve dış uyarıcılardan koruma işi hiçbir şekilde ihmal edilmemelidir; çünkü ülkenin madde ve insan kaynakları kullanımı meclisin tasarrufunda bulunmaktadır. Bu da meclisi para, silah, teknoloji medya ve benzeri güçlü araçlara sahip olan sömürgecilerin hedefi haline getirmektedir.

Toplumun beynini (meclisi) sömürgecilerin dış uyarıcılarından koruması bireyin beynini korumasından daha kolaydır; çünkü bireyin doğal ihtiyaçlarını kendi içinden sağlama imkanı yoktur. Bu da bireyi dış uyarıcılara karşı zafiyet içine sokmaktadır. Oysa toplum ihtiyaçlarını kendi içinden karşılama imkanına sahiptir. Yani dışa bağımlılığı birey örgütüne göre daha azdır. Halkın güçlü bir toplumsal örgüte sahip olması meclisin örgüt amaçlarıyla örtüşmeyen dış uyarıcılara karşı direncini arttıracaktır. Yurt dışından gelen uyarıcılara karşı ise halkın örgütlü gücü oranında direnç gösterecektir. En azından halkın bu günkü örgütsüz halinden daha büyük direnç göstereceği muhakkaktır. Halkın meclisini koruması sömürgecilerin işini zorlaştıracaktır.

Gerçek şu ki halk siyasi partilere dayalı toplumsal yapının hiçbir safhasında egemen olmamıştır; çünkü egemen bir halkın yaşamın her alanında söz sahibi olması gerekirken, bu hak partiler tarafından 4-5 yılda bir sandık başına gidip bir oy verme eylemi ile sınırlandırılmıştır. Acı olan ise halkın yaklaşık % 85'inin bir oy vermekle egemen olduğuna inanmasıdır. Oysa egemenlik bir oy verme eylemi ile izah edilebilecek bir şey değildir.

Eğer bir oy verme ile egemen olunsaydı;

-Halk temsilcisini belirleme, eğitme, seçme, çalışma biçim ve şartlarını belirleme ve denetleme hakkını siyasi parti liderlerine kaptırmazdı.

-Seçim barajları marifetiyle halkın önemli bir kısmının milli irade dışına çıkarılmasına izin vermezdi.

-Halkın lokomotif gücü devlet memurlarını parti yandaşı olup bölünür bahanesiyle siyasal alandan uzak tutan partilerin işçi, köylü ve esnafı parti yandaşı yapıp bölmesine izin vermezdi.

-Siyasetçilerin sermayenin güdümüne girmesine göz yummazdı.

-Bürokratların siyasi partilerin uzantısı haline gelmesine izin vermezdi.

-Kadınların nüfusu oranında temsil hakkının siyasi partiler tarafından kısıtlanmasını kabul etmezdi.

-Yönetim sürecinin liyakatsiz, ehliyetsiz ellere verilmesine izin vermezdi.

-Gençliğin yönetim sürecinden uzak tutulmasına göz yummazdı.

-Yerel işlerin ve kanunların halktan uzakta yapılmasına izin vermezdi.

-Halkın dili, dini, ırkı farklı kesimlerini ayrı, ayrı örgütleyen; onları yarıştırıp çatıştıran; farklı her bir kesimi diğer kesimler için tehdit unsuru haline getirmek suretiyle halkın aynı çatı altında toplanmasını engelleyen siyasi partiler ve onların taşra teşkilatı gibi çalışan dernek vakıf sendika, cemaat ve benzerlerinin varlığına izin vermezdi.

-Halkın farklı kesimlerini ayrıştırmak suretiyle demokrasinin toplumsal örgütlenme önerisinin önünü kesen, dolayısıyla halkın temsilciler meclisine hükmetmesini ve onu dış uyarıcılardan korumasını engelleyen partilerin varlığına izin vermezdi.

-Çalışan, üreten ve bütün işleri finanse eden halkın hem patronluk hem de yöneticilik haklarının elinden alınmasına, dolayısıyla hakkı olan zenginlik kaynaklarının ganimet malına dönüşmesine izin vermezdi.

-Bir avuç insan servetini küresel boyuta taşıırken milyonların yoksul, mutsuz ve umutsuz kalmasına sessiz kalmazdı.

-Halkın doğal ihtiyaçlarını garanti altına almayan siyasal sistemlerin varlığına izin vermezdi.

-Milyonların asgari ücretle geçinebilme rekoru kırmasına razı olmazdı.

-Hiç olmazsa “temsilcilerin” önünde el pençe durmaz; önünü iliklemez; eğilip elini öpmezdi.

Gerçek şu ki demokrasinin öngördüğü toplumsal örgütlenmeye sahip olmadığımız için beyinlerimize hükmedecek güce sahip değiliz; dolayısıyla ürettiklerimizi ve zenginlik kaynaklarımızı koruyacak güce de sahip değiliz. Kısacası ne yönetici, ne patron ne de egemeniz. Aleyhimize işleyen sürece oy vermek suretiyle meşruiyet katan yöneticilerden başka şey değiliz. 04.01.2018

M.Salih EKİNCİ

partisiz16@gmail.com

DEMOKRASİYİ PARTİ SAHALARINDA ARAMAK FUTBOLU BASKETBOL SAHASINDA OYNAMAYA BENZER

Futbolu basket sahalarında oynatalım şeklinde bir öneri ile karşı karşıya kalırsak kuşkusuz deli misiniz şeklinde tepki gösteririz; çünkü çok yakından takip ettiğimiz futbol ve basketbolun farklı kuralları, araçları ve sahaları olduğunu, dolayısıyla futbolun basketbol özellikleriyle örtüşmediğini biliyoruz. Bu nedenledir ki futbolun basket sahalarında oynatıldığına tanık olunmamıştır. Kuşkusuz bundan sonra da tanık olamayacağız. Ancak demokrasiyi parti sahalarında aramanın ne anlama geldiğini görmek için bir futbol maçını hayali de olsa basket sahasında oynatmakta yarar vardır. Futbol maçını basket sahasında oynatırsak ne olur?

1-Saha dar olduğundan fauller, sakatlıklar, sarı ve kırmızı kartların haddi hesabı olmaz.

2-Potaya ayakla gol atmak ve seyirciyi mutlu etmek imkansız hale gelir.

3-Gol sevinci yaşamayan seyirci önce mırıldanır; ilk tepkisini hakeme daha sonra takımına yöneltir.

4-İkinci maçta seyirci sahaya yabancı madde fırlatır; yetmezse sahaya inmeye başlar.

5-Üçüncü maçta yönetim istifa sloganları atılır; kulüp binası basılır.

Süreçten memnun tek kesim spor yorumcuları olur; çünkü bu uygulama onlara bolca eleştiri malzemesi verir. Ancak yaşanan sorunlardan sonra seyirci maça gitmez; sektör iflas eder; yorumcular işsiz kalır. Daha kötüsü taraftarların dostluk duyguları ortadan kalkar. Bu duyguların ortadan kalkması toplumda bölünmelere yol açar. Bölünmeden karlı çıkacak tek kesim böl ve yönet politikasının arkasındaki güçler olur.

Yukarıdaki futbol örneği ile dikkat çekmek istediğim hususlar şunlardır:

1-Futbol maçının basket sahasında oynatılması halinde ortada futbol adında bir oyun kalmaz. Basket sahasında oynanan oyuna yeni bir isim verilmesi gerekir. İki hidrojeni bir oksijen ile birleştirdiğimizde meydana gelen maddeye “Su” ismini verdiğimiz gibi. Aynı şey demokrasi için de geçerlidir. Demokrasi de kural, araç ve uygulama alanı olan küresel bir kavramdır; dolayısıyla tanımına uygun araçlarla gerçekleştirilmelidir. Tanımına uygun olmayan araçlarla gerçekleştirmeye çalışmamız halinde demokrasi ortadan kalkar; uygulama başka bir şeye dönüşür.

2-Futbolu basket sahasında oynatmanın sektörü iflasa götürecek sorunlara davetiye çıkarmak anlamına geldiği sektör içindeki herkes tarafından görülmektedir; çünkü konu hakkında herkes yeterli bilgiye sahiptir. Bu nedenledir ki futbolu basket sahasında oynatma gibi yanlış bir yola girilmemiştir.

Yukarıdaki tespitler demokrasi hakkında da yeterli bilgiye sahip olmamız gerektiğine işaret etmekte; aksi halde toplumu iflasa sürükleyecek toplumsal sorunlara neden olacağımızı hatırlatmaktadır. Söz konusu işaret ve hatırlatma hayati önem taşımaktadır; çünkü söz konusu olan bir sektör değil; toplumsal geleceğimizdir. Peki; vatandaşlar olarak demokrasi hakkında yeterli bilgiye sahip miyiz?

Yukarıdaki soruya demokrasi denince ne anlıyoruz şeklinde bir soru daha eklemekte yarar vardır; çünkü demokrasinin gerçek tanımına giden yola yirmiden fazla sarı demokrasi ismi serpiştirilmiş; bu yol

adeta labirent haline getirilmiştir. Ne yazık ki bu tuzak her bir vatandaşın demokrasi denince farklı şeyler anlamasına neden olmuş; demokrasinin gerçek tanımı noktasında buluşmasına engel olmuştur. Kısacası farklı algılara neden olan sarı demokrasiler gerçek demokrasi tanımı hakkında bilgi sahibi olmamızın önünü kesmiştir.

Demokrasi hakkında yeterli bilgiye sahip olmadığımızın göstergelerinden biri de ardı arkası kesilmeyen toplumsal sorunlarımızdır. Bu sorunlar demokrasiyi anlamına uygun olmayan araçlarla gerçekleştirmeye çalıştığımız sonucuna götürmektedir.

Demokrasi hakkında yeterli bilgiye sahip olmadığımızı ispat derecesinde ortaya koyan kanıt ise halkın “partiler demokrasinin vazgeçilmez unsurlarıdır” şeklindeki yaldızlı yalana inanmış olması ve bu inancı gereği demokrasiyi partiler eliyle gerçekleştirmeye çalışmasıdır. Oysa halkın dili, dini, ırkı, rengi, cinsiyeti, mezhebi farklı kesimlerini ayrı çatılar altında örgütleyen, onları yarıştırıp çatıştıran partiler halkın değil, olsa, olsa böl ve yönet politikasının arkasındaki sömürgeci güçlerin vazgeçilmez unsurları olabilirler. Halkın birliğe ihtiyacı varken ayrıştırıcı partileri vazgeçilmez unsurlar olarak görüp kutsaması şaka olmadığına göre ya bilgisizlik ya da toplumsal bir hastalıktır. Halkın bu davranışı bir hastalıktan kaynaklanıyorsa Allah yardımcımız olsun demekten başka çare yoktur; yok eğer bilgisizlikten kaynaklanıyorsa çaresi gayet basittir. Reçetesi aşağıdaki gerçek demokrasi tanımıdır. Bu tanım incelendiğinde demokrasinin bütün yurttaşları eşit sayan toplumsal bir örgütlenme önerdiği net şekilde görülecektir. Bu da ayrıştırıcı partilerin birleştirici demokrasi ile taban tabana zıt unsurlar olduğunu ortaya koymaktadır. Halkın ihtiyacı olan demokrasinin önerisini bilmek ve ona uygun davranmaktır; ayrıştırıcı partileri kutsayıp peşlerinden gitmek değildir.

Kısacası; Partilerin olduğu yerde demokrasinin gerçekleşmesi mümkün değildir; çünkü partiler ayrıştırıcı icraatlarıyla demokrasinin bütün yurttaşları eşit sayan toplumsal örgütlenme önerisinin önünü kesmektedir. Demokrasi gerçekten isteniyorsa yapılması gereken ilk iş partilerden kurtulmak olmalıdır. Ayrıca partiler eliyle yürütülen sürece

demokrasi demekten de artık vazgeçilmelidir; çünkü bu sürecin demokrasi ile hiçbir alakası yoktur. Demokrasi ve partileri aynı karede gösteren bu süreçte oynanan oyuna yeni bir isim verilmelidir. Tıpkı iki hidrojen ile bir oksijeni bir araya getirdiğimizde meydana gelen birleşime “Su” adını verdiğimiz gibi.

Özetle halk, hem önüne çeşitli sıfatlar getirilmek suretiyle özelleştirilen, yerelleştirilen, durumsallaştırılan sarı demokrasilerle ilgili algılarından hem de “partiler demokrasinin vazgeçilmez unsurlarıdır.” Şeklindeki yanlış algıdan kurtulmalıdır. “Demokrasi: Siyasal denetimin doğrudan doğruya halkın ya da düzenli aralıklarla seçtiği temsilcilerin elinde bulunduğu, toplumsal ve ekonomik durumları ne olursa olsun tüm yurttaşların eşit sayıldığı toplumsal örgütlenme biçimidir” şeklindeki gerçek demokrasi tanımını ezberlemeli; demokrasiyi toplumsal örgütlenmenin önüne set çeken partiler eliyle gerçekleştirme hatasından kurtulmalıdır.

Yazının bu bölümüne geldiğimde yukarıdaki paylaşım ile ilgili açıklamam gereken başka bir şey kaldı mı diye düşündüğümde aklıma karşılaşılabileceğim iki soru geldi.

1-Yukarıdaki tanımın demokrasinin gerçek tanımı olduğunu nasıl anlayacağız?

2-Demokrasi (toplumsal örgütlenme) halk için bir seçenek mi, yoksa bir mecburiyet mi?

Bilindiği gibi insanların beslenme, üreme ve yaşama gibi doğal ihtiyaçları vardır. İnsanlar bu ihtiyaçlarını sahibi oldukları yurtlarında bulunan madde, insan, hayvan ve bitki kaynaklarından karşılamak zorundadırlar. Ancak hiç bir insan bu kaynakları arama, bulma, işleme, geliştirme, kullanma ve koruma gibi işlerin tümünü tek başına gerçekleştirme gücüne sahip değildir. Bu da her bir insanı aynı amaçlara sahip diğer insanlarla işbirliği yapmak üzere toplumsal örgütlenme içine girmek zorunda olduğu anlamına gelmektedir. Bu zorunluluk toplumsal örgütlenmeyi öneren yukarıdaki demokrasi tanımı ile bire bir örtüşmektedir. Bu örtüşme hem yukarıdaki tanımın gerçek demokrasi tanımı

olduğunu hem de toplumsal örgütlenmenin toplumlar için bir seçenek değil, bir mecburiyet olduğunu ortaya koymaktadır. Bu mecburiyet halkın siyasal denetimi de ele alacak güçlü ve tutarlı bir örgütlenme içine girebilmesi için hem partilerden kurtulmasını hem de örgütün temelini insanların doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ortak amaçları üzerine kurmasını gerektirmektedir. Unutulmamalıdır ki “Örgüt; ortak amaçları gerçekleştirmek üzere bir araya gelen insanların eylem sürecidir.”

Konu demokrasi (toplumsal örgütlenme) olunca yönetim konusunu işlemeden geçmek olmaz; çünkü yönetim örgütün en önemli parçasıdır. Bilindiği gibi “Yönetim: Örgütün iş ve işlemlerini planlı şekilde yürütme ihtiyacından doğan bir süreçtir.” Şeklinde tanımlanmıştır. Bu tanımın dikkat edilmesi gereken en önemli kısmı örgüt vurgusudur. Bu vurguda yönetimin varlığı örgütün varlığı şartına bağlanmıştır. Bu da örgüt yoksa yönetim de olmaz anlamına gelmektedir. Yönetim tanımının işaret ettiği örgüt yoksa yönetim de olmaz gerçeği ortada iken siyasi partilere sahip ülkelerdeki siyasal yönetimlerin varlığını mantıkla izah etmek mümkün değildir; çünkü toplumu ayırıştıran partilerin olduğu yerde toplumsal örgütlenmenin gerçekleşmesi mümkün değildir. Kısacası siyasi partilere sahip ülkelerin toplumsal örgütlenmeleri olmadan siyasal yönetimlere sahip olmaları yönetim tanımının örgüt yoksa yönetim de olmaz gerçeğine ters düşmektedir. Hal böyle olunca insan ister istemez bu yönetimlerin hangi güçlerin yönetimleri olduklarını ve kimlere hizmet ettiklerini merak etmektedir. 15/08/2017

M.Salih EKİNCİ
partisiz16@gmail.com

SARI DEMOKRASİLER - SARI DEMOKRATLAR

Demokrasi! Hani şu dillerden düşmeyen şarkı; hani şu ömrümüzü aramakla geçirdiğimiz gizemli sevgili.

Eskiden onu yalnızca mağdurlar ister, sözcülüğünü solcular yapardı. Demokrat kimliğine onlardan başka sahip çıkan olmazdı. O zamanlar demokrasinin yeşermemesi demokrat sayısının azlığına bağlanır, çoğunluk sağlandığında gerçekleşeceğine inanılırdı. Oysa bugün yalnız solcular değil, ulusalcı, muhafazakar, ülkücü, dinci, dinsiz, zengin, fakir kim varsa demokrat olduğunu beyan ediyor; beyanlar demokrasinin yeşerebileceği bir iklim havası veriyor; ama demokrasi denen sevgili yine boy göstermiyor!

Sizce de ilginç değil mi?

Demokrat sayısı artıyor; sayısal çoğunluk sağlanıyor; ama demokrasi denen sevgili yine boy göstermiyor.

Belli ki demokrasi ile kimi demokratlar arasında bir kan uyuşmazlığı var...

Belli ki demokrasinin oyun kuralları ile birilerinin amaçları örtüşmüyor.

Hal böyleyken bu kan uyuşmazlığının nedenlerini ortaya koymak üzere harcanacak zamanın demokrasiye kavuşma adına bir anlamı olur mu bilmiyorum; ama kimi demokratların kime hizmet ettiğini anlamak açısından yararlı olacağı kesin.

Ancak her şeyden önce demokrasinin ne olup ne olmadığı net bir şekilde ortaya konmalıdır. Çünkü piyasaya “Çoğulcu, Çoğunlukçu, Sosyal, Halkçı, Liberal, Koruyucu, Radikal, İleri, Militan, Siber, Yeni, Atina, Parlamenter, Plüralist, Endüstriyel, Kalkınmacı, Temsili, Marksist, Plebisitçi, Doğrudan, Yarı doğrudan, Oydaşmacı, Düşük yoğunluklu, Delegasyoncu, Uzlaşmacı, Müzakereci, Westminster modeli” ve benzeri onlarca demokrasi türü sürülmüş ve bunların her biri farklı algılara, farklı tutum ve davranışlara neden olmuştur.

Farklı algılara neden olan bu demokrasiler bu alanda neler olup bittiğini görmek açısından anlamlıdır. Ancak yapılacak değerlendirmelerde ölçü olarak kabul edilmeleri mümkün değildir; çünkü demokrasi tüm insanlığa hitap eden küresel bir kavramdır. Küresel olduğu için de belirli bir standardı vardır. Dolayısıyla demokrasi sözcüğünün önüne çeşitli sıfatlar getirmek suretiyle onu özelleştirmek, yerelleştirmek veya birilerinin hizmet aracı haline getirmek mümkün değildir. Bu da yapılacak değerlendirmelerde kullanılabilecek tek ölçünün eksiz demokrasi kavramı olduğu anlamına gelmektedir.

Ancak bu kavramın tanımı konusunda da sıkıntılar yaşanmış ve yaşanmaktadır; çünkü incelendiğinde iki farklı şekilde tanımlandığı görülmektedir.

Tanımların birinde “Demokrasi: Siyasal denetimin doğrudan doğruya halkın, ya da düzenli aralıklarla seçtiği temsilcilerin elinde bulunduğu, toplumsal ve ekonomik durumları ne olursa olsun tüm yurttaşların eşit sayıldığı bir toplumsal örgütlenme biçimi” olarak,

Bir diğerinde ise “Grekçede halk anlamına gelen “*demos*” ve iktidar anlamına gelen “*kratos*” kelimelerinin birleşmesi ile oluşmuş bir terim” şeklinde ifade edilmiş, terimin karşılığı ise “halk iktidarı, halkın yönetimi anlamına gelen bir siyasal yönetim biçimi” olarak belirtilmiştir.

Ancak algıları içinden çıkılmaz hale getiren tek oyun demokrasi kavramının iki farklı şekilde tanımlanmış olması değildir. İşin bir de sözümlerine ona yürürlükte olan demokrasi tarafı vardır. Bu tarafa

bakıldığında toplumu karşıt cephelere bölen, halk iktidarını 4 veya 5 yılda bir verilen oy ile ifade eden, siyasi partileri toplumun meşru yöneticileri sayan bir süreç işletildiği görülmektedir.

Tek karşılığı olan bir kavramın iki şekilde tanımlanmış olması, diğer yandan ne olduğu belli olmayan bir sürece demokrasi denmesi hiç kuşku yok ki aşılması gereken bir sorundur. Ancak bu sorunu aşmak için her bir tanımı ve yaşanan süreci ayrı, ayrı değerlendirmek gibi uzun ve karmaşık bir yola girmeye gerek yoktur. Doğru olanı ortaya koymak üzere örgüt ve yönetim ile ilgili bilgileri gözden geçirmek yeterlidir.

Daha önce okuduğumuzu tekrar edelim:

Bilindiği gibi “Örgüt: Belirli ortak amaçları gerçekleştirmek üzere bir araya gelen insanların eylem sürecidir”

Yönetim ise “Örgütün iş ve işlemlerini planlı bir şekilde yürütme ihtiyacından doğan bir süreçtir” Diğer bir ifadeyle yönetim, örgütlenme sürecinin bir sonucudur.

Örgüt ve yönetim ilişkisini ortaya koyan bu tanımlara göre madde ve insan kaynakları yönetimini elinde bulunduran partiler öncülüğündeki siyasal yönetim süreci meşru değildir; çünkü ortalıkta bu süreci meşru kılacak bir toplumsal örgütlenme yoktur. Dolayısıyla 4-5 yılda bir verilen oyların meşru olmayan süreci meşru göstermek isteyenlerin politikalarına hizmet etmekten başka bir anlamı yoktur. Bu da mevcut yapı içinde verilen oyların halk iktidarı anlamına gelmediği, tam tersine halkı meşru olmayana hizmet eden figüranlar konumuna getirdiği anlamına gelmektedir...

Kısacası örgüt ve yönetim ilişkisini ortaya koyan tanımlara göre halkın oy vermek suretiyle gerçek bir halk iktidarı ve denetim altında tutabileceği meşru bir siyasal yönetim sürecine sahip olması mümkün değildir; mümkün olması için toplumsal örgütlenme içine girmesi gerekmektedir.

Kaldı ki dünyanın neresinde yaşıyorsa yaşasın; dini, dili, ırkı, cinsiyeti ne olursa olsun; her insanın beslenme, üreme ve yaşama gibi doğal ihtiyaçları bulunduğu, bu ihtiyaçlarını karşılamak üzere ülkesinde bulunan madde ve insan kaynaklarını verimli şekilde kullanmak, geliştirmek ve bu kaynaklarda gözü olanlara karşı korumak zorunda olduğu, ancak hiç bir insanın bu amaçları tek başına gerçekleştirecek güce sahip olmadığı, dolayısıyla her bir insanın söz konusu amaçlarını gerçekleştirmek üzere diğer insanlarla toplumsal bir örgütlenme içine girmek zorunda olduğu da bilinen bir gerçektir.

Kısacası gerçekler demokrasinin birinci tanımında yer alan toplumsal bir örgütlenme biçimi olduğu, bu örgütlenmeyi gerçekleştirmek için gerekli ortak amaçların bulunduğu sonucuna götürmektedir.

Ancak ortak amaçlara sahip olmanın arzu edilen örgütlenmeyi gerçekleştirmek için yeterli olduğunu söylemek ne yazık ki günümüzde mümkün değildir; çünkü kurulu düzenden, daha doğrusu kurulu düzensizlikten beslenenlerin düzenlerini korumak üzere insanların amaç birliğini ortadan kaldıran politikalar uygulaması söz konusudur.

Bugün doğal ihtiyaçlarını karşılamak gibi çok gerçekçi ortak amaçları bulunan yurttaşların demokrasi adlı çatı altında örgütlenmesi gerekirken karşı cephelerde yer alıyor olması, söz konusu politikaların uygulandığını görmemiz için yeterli bir örnektir. Bu politikaların nasıl uygulandığını izah etmek üzere seçilebilecek en ideal örnek ise emekçiler ile patronlar arasında yaşananlardır.

Bilindiği gibi siyasal sistemin muktedirleri emekçi haklarını garanti altına alma yerine onları hiç şaşırmadığımız bir şekilde patronların insafına bırakmıştır. Bu da emeğinin karşılığını almak, özlük haklarını geliştirmek ve bu haklarını patrona karşı korumak gibi amaçları olan, ancak bu amaçlarını tek başına gerçekleştirme gücüne sahip olmayan her bir emekçiyi sendika dediğimiz çatılar altında örgütlenmek zorunda bırakmıştır...

Ama ne yazık ki bu sendikalar ortak amaçlara sahip emekçilerin tümünü aynı çatı altında toplamaya muvaffak olamamıştır. Çünkü

patronlar sömürü düzenlerine ters düşen sendika gücünü kırmak üzere emekçilerin bir kısmına çeşitli imtiyazlar tanımış, imtiyaz tanımak suretiyle yanına çekebildiği emekçileri sarı sendika denilen çatılar altında toplamıştır. Patronların bu politikaları emekçilerin amaç birliğini ortadan kaldırmakla kalmamış, sendikacı ve sarı sendikacı olmak üzere ikiye bölünmelerine ve karşı cephelerde yer almalarına da neden olmuştur.

Özetle ne emekçilerin ne de yurttaşların karşıt cephelere bölünmüş hali bir tesadüf değildir. Emekçinin güç birliğine müdahale etme ihtiyacı hisseden zihniyet yurttaşların güç birliği anlamına gelen demokrasi gibi muazzam bir gücün bırakın gerçekleşmesine, gerçekleşme ihtimaline bile tahammül edememiş, yurttaşların amaç birliğini ortadan kaldırmak için elinden geleni yapmıştır.

Gerçek şu ki mağdur yurttaşların demokrasi ihtiyacı devam ettiği gibi mevcut düzensizlikten beslenen kesimlerin olası bir toplumsal örgütlenmenin önünü kesme ihtiyacı da devam etmektedir. Çünkü yurttaşların doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ortak amaçlarını gerçekleştirmek üzere demokrasi denen çatı altında toplanması gerçekleştiğinde; yurttaşlar gönüllü bir dayanışma içine girecek; bu dayanışma ortaya güçlü bir toplum çıkaracaktır. Güçlü toplum güç kaynağı halk olan, dolayısıyla yalnızca halka hesap vermek ve yalnızca halka hizmet etmek zorunda olan bir siyasal yönetim sürecinin ortaya çıkmasını sağlayacaktır.

Öznesi halk olan bir siyasal yönetim sürecinin ortaya çıkması gerçekleştiğinde;

Gücünü böl ve yönet politikasının arkasındaki sömürgeci güçlerden alan, dolayısıyla onların amaçlarına uygun şekilde halkı din, dil, ırk gibi amaçlar etrafında ve dernek, vakıf, sendika, siyasi parti, cemaat, tarikat gibi çatılar altında ayrı, ayrı örgütlenmeye teşvik eden, bu uygulamalarıyla yurttaşların aynı çatı altında toplanıp, zenginlik kaynaklarına sahip çıkabilecek güce erişmesini engelleyen, halkın korumasız kalan zenginlik kaynaklarını tekeline alıp, sırtını dayadığı güçlerin insafına bırakan partilere dayalı siyasal yönetim süreci çökecektir.

Bu da sömürgecilerin imtiyazlarını kaybetmeleri, sömürdükleri kesimlerle eşit konuma gelmeleri anlamına gelmektedir. İşte bu ihtimal onları, halkın amaç birliğini ortadan kaldıracak politikalar uygulama, yurttaşların demokrasi ile ilgili algı birliği içine girmesini önlemek üzere piyasaya sarı demokrasiler ve sarı demokratlar sürme ihtiyacı içine sokmaktadır...

Bugün siyasi iktidarların dine, dile, ırka, mezhebe dayalı sayısal çoğunluğa sahip kesimlere ayrıcalıklar tanıyan, birilerinin ülke kaynaklarını sömürmeyi kazanılmış hak haline getirmesine zemin hazırlayan, imtiyazlı hale getirdiği kesimlerin demokrasi isteyen kesimlerden ayrılmasını sağlayan politikalar uyguluyor olması, bu uygulamaların sömürgeci güçlerin ihtiyaç ve amaçlarıyla bire bir örtüşüyor olması, söz konusu tespitlerin kanıtlarından başka bir şey değildir.

İşte demokrasi arenasında karşı karşıya bulunduğumuz manzara bu. Bir yanda doğal ihtiyaçlarını ahlak ve hukuk dışı yollardan karşılamayı tercih etmediği için demok-rasiyi Allah'ın emriyle isteyen mazlum, mağdur ve alın terinden başka varlığını hissettirecek bir şeyi olmayan kesimler, diğer yanda bu talebin önünü kesebilecek her türlü silaha, paraya, yazılı ve görsel basına, teknolojiye ve demokrasinin önünü kesmek üzere bünyesinde barındırdığı sarı demokratlara sahip zalim babalar.

Demokrasiye kavuşmanın kolay olmadığı ortada. Ancak demokrasi denen sevgilinin gerek bireylerin, gerekse toplumun geleceğini garanti altına alma açısından vazgeçilmeyecek derecede alımlı olduğu da bir gerçek. Belli ki mağdur kesimlerin demokrasi talepleri bitmeyecektir. Hiç kuşku yok ki toplumun geleceğini garanti altına almayı dert edinmiş aydınların demokrasi talepleri de devam edecektir. Ama ne yazık ki zalim babaların cevabı her seferinde olumsuz olacaktır. Cevaplar bazen demokrasi kurşunlarıyla bazen de sinsi oyunlarla verilecektir. Bu cevapların şeklini taleplerin türü, rengi ve tonu belirleyecektir...

Günümüzde talepler pankart taşımaktan öteye gitmediği için cevaplar cop atmak, tazyikli su ve biber gazı sıkmak, birkaç kişiyi zindana atmak, halkın kafasını karıştırmak üzere piyasaya genetiği

değiştirilmiş birkaç sarı demokrasi ve demokrasiye fakat, ancak, ama ile başlayan şerhler koymadan, kırmızı tonlu çizgiler çizmeden yanaşmayan birkaç sarı demokrat sürmek şeklinde verilmektedir.

Çözüm:

Standardı değiştirilmiş sarı demokrasilere ve görevi demokrasiyi sömürgecilerin amaçlarına uygun şekilde yorumlamak olan sarı demokratlara itibar etmek değildir...

Böl ve yönet politikasına hizmet eden güçlerin propaganda araçlarına maddi katkı yapmak, konvoylarını coşkuyla karşılamak, nutuklarını alkışlarla desteklemek de değildir...

Etnik farklılıklara yönelik amaçları gerçekleştirmek üzere dernek, vakıf, sendika, siyasi parti, cemaat ve benzeri çatılar altında ayrı, ayrı örgütlenmek suretiyle böl ve yönet politikasının arkasındaki güçlerin ekmeğine yağ sürmek hiç değildir.

Çözüm:

Zayıf kesimleri sömürmek suretiyle elde edilen imtiyazların keyfini sürmenin uzun vadede toplumu uçuruma atmak, çocuklarımızın geleceğini karanlığa gömmek anlamına geldiğini görmek;

Farklılıkları kenara bırakıp, bizi gerçekçi bir şekilde bir arada tutacak doğal ihtiyaçlarımızı karşılamaya yönelik ortak amaçlar etrafında toplanmak üzere aşağıdaki toplumsal mutabakat metnini imzalamaktır.

Toplumsal Mutabakat Metni

Madde 1-Toplumsal örgütlenme (demokrasi) yurttaşların beslenme, üreme ve yaşama gibi doğal ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla gerçekleştirilmiştir.

Madde 2-Ülkenin madde ve insan kaynakları yurttaşların doğal ihtiyaçlarını karşılamak üzere kullanılacak, geliştirilecek ve korunacaktır.

Madde 3-Her yurttaş ülkenin madde ve insan kaynaklarını kullanma, geliştirme ve koruma işinde eşit oranda görev yetki ve sorumluluk alacak; eşit oranda katkı yapacaktır.

Madde 4-Her yurttaş dini, dili, ırkı, mezhebi, cinsiyeti ile ilgili amaçlarını kendi imkanları ile karşılamak ve bir başkasının benzer amaçlarına zarar vermemek şartıyla özgürce gerçekleştirme hakkına sahiptir.

Madde 5-Toplumun sevk ve idaresi yasalarla düzenlenecektir; ancak hiçbir yasa ilk dört madde hükmüne ters düşecek şekilde düzenlenemez.

Toplum bu veya benzeri bir mutabakat metnini imzalamalıdır. Aksi takdirde doğa kanunları sömüren ile sömürüleni birlikte tarih arşivine gömecektir. 09/12/2012

M. Salih EKİNCİ

partisiz16@gmail.com

TOPLUMSAL SORUNLAR VE ANNELERİ

Sorun özme süreçlerinde sıkça kullanılan sebep sonuç ilişkisi kavramına göre; herhangi bir yerde bir sorun varsa, o sorunu doğuran bir sebep mutlaka vardır; tıpkı doğan bir çocuğun, doğuran bir annesi olduğu gibi. Bu nedenle sorunları çözmek üzere yola çıkanların sorunların yanında, onları doğuran analarını (sebeplerini) da hesaba katmaları halinde, teşhis ve tedavide yanılmalarının mümkün olmayacağına inanılır. Hele, hele tedavi adına haddinden fazla para, kaynak ve zaman harcandığı görüldüğünde, sorunların birer, birer ortadan kalkması beklenir. Bu normal şartlarda doğru ve sağlıklı bir yaklaşım şeklidir; ancak demokratik olmayan toplumlarda geçerli bir yol değildir; çünkü, eşitlik, hak, hukuk ve adalet temeline oturtulmayan, dolayısıyla kendisi sorun yaratma kaynağı haline dönüşen toplum ve özellikle yönetimlerinin, kendilerinden kaynaklanan sorunları sahiplenmeleri ve kendileriyle ilişkilendirilmesine izin vermeleri mümkün değildir. Bu nedenle, sebepleri meçhul hale getirilmiş sorunlarla toplumsal yaşamını tehlikeye sokmak istemeyen toplumların, her şeyden önce demokratik bir düzene geçmesi gerektiğini savunuyorum. Çünkü hukukun üstünlüğüne dayalı demokrasilerde toplumsal sorunlara sebep olanların, yarattıkları sorunlara aracı bir sebep (üvey anne) bulup, arkasına saklanmaları mümkün değildir. Bu da toplumsal her bir sorunun gerçek anneleriyle (toplumla/yönetimle) ilişkilendirilip, çözülebileceği anlamına gelmektedir.

Tabi demokratik düzene geçmeyi gerektiren tek neden bu değildir; demokrasilerin sunduğu başka güzellikler de vardır. Bu güzelliklerden biri de toplumsal yaşamı garanti altına alan eşitlik ilkesidir. Bu ilke gereği insanlara her alanda eşit muamele yapılır. Bugünün Sözde demokrasisinde ise eşitlik ilkesi farklı uygulanır. Örneğin, banka boşaltanlar ile baklava çalanların eşdeğer maddelerden yargılanmalarına özel itina gösterilir. Bu itina ülke kaynakları paylaşımında da söz konusudur. Gerçi ülke kaynakları paylaşımında küçük bir kesim daha fazla pay alır; ama bunları büyütmemek gerekir; çünkü onlar nihayetinde azınlıktadır; yani sonuçta çoğunluk eşit pay alır. Demokrasilerde din, dil, ırk ayırımı yapılmaz; günümüz sözde demokrasisinde ise halk parti çatıları altında yarışdırılır ve çatıştırılırlar. Ama insanlar bundan büyük bir keyif alır. Tıpkı futbol müsabakalarındaki gibi birbirlerini topa tutar ve eğlenirler. Bu nedenle heba olan milli servet hiç kimsenin umurunda olmaz. Hatta toplumu eğlendiren bu yarışmayı siyasi partiler organize ettiği için onlara demokrasinin vazgeçilmez unsurları unvanı verilir. Ayrıca günümüz sözde demokrasisinde özgürlükler sınırsız yaşanır. Örneğin insanlar silahlanma, adam öldürme, çete kurma, çek senet tahsilatı yapma, rüşvet alma, ihalelere fesat karıştırma, silah ve uyuşturucu kaçakçılığı yapma, adam yakma, işkence yapma gibi özgürlüklere sahiptirler.

Demokrasilerin sunduğu güzelliklerden biri de insan haklarıdır. Günümüz sözde demokrasisinde bu haktan yararlanan en şanslı kesim ise kadınlardır. Örneğin kabul etmeseler bile, onlara eşit oldukları her fırsatta hatırlatılır. Seçimlerde nüfusları oranında temsil edilmeleri gerektiği kabul edilir; ama ne seçilmelerine, ne de kamu kurumlarında çalıştırılmalarına sıcak bakılmaz; ellerini sıcak sudan soğuk suya koymalarına bile izin verilmez; çünkü cennetin onların ayakları altında olduğuna inanılır.

Ancak dövölmeleri, sövölmeleri, namustan sorumlu tutulup, töre cinayetlerine kurban edilmeleri icat ettikleri sözde demokrasinin gereğı olarak göröölür. Hakları korunan şanslı kesimlerden biri de gençliktir; onların anti demokratik uygulamalar karşısındski eylemleri demokrasi gereğı copla karşılanır; ancak diğfer yandan öülkenin geleceğı gençlere emanettir sözleriyle copların acısı dindirilir. Gençler bu güne kadar öüle yönetimine gelmiş değiller; ama en azından bu itibara layık göröölmüşlerdir.

Demokrasilerde ayrıcalık tanınan tek kesim ise köylölerdir. Onlara milletin gerçek efendisi unvanı takılmıştır. Ancak günümüz sözde demokrasisinde ne işe yaradığı tespit edilmediğı için, bu güne kadar sorun haline getirilmemiştir. Bu arada adalet için de söyleyeceklerim vardır. Mesela demokraside adaleti sağlamakla görevli insanlar bağımsızdır; asla bir kişı, kurum ve kuruluşun etkisinde kalmazlar. Demokratik ortamda fazla suç işlenmediğı için fazlaca işleri de olmaz. Zaten olan işler de farklı mahkemelerce paylaşılır; yani işler hepten azalır. Dolayısıyla delil toplamakta sıkıntı yaşanmaz, hiçbir dosya zaman aşımına uğramaz. Bu nedenle adalet personelinin vicdan azabı çekmesi söz konusu olmaz. Günümüz sözde demokrasisinde ise adalete önem verildiğini göstermek için Lüks adliye sarayları yapılır. Adliye çalışanlarının maaşları ise eşitlik bozulmasın diye az verilir. Tabi bu arada onca cezaevinin neden yapıldığını merak ettiğınızı tahmin edebiliyorum. Bunun için dana altında buzağı aramaya gerek yok; onlar sokakta kalmış insanların başını koyacak bir damı, sıcak bir çorbası olsun diye yapılmıştır. Demokrasilerde insan canı güvence altındadır. Tabi sahip oldukları mal varlıkları da güvence altındadır. Örneğın; toplumun ortak malları özelleştirildiğinde elde edilen para toplum nüfusuna bölünür; ancak günümüz sözde demokrasisinde tespit edilen hisseler sahiplerine değıl, daha “önemli işlerde”

kullanılmak üzere başka yerlere verilir. Böylece insanların para görme şımarıklığıyla sorun yaratma ihtimalleri de ortadan kaldırılmış olur.

Sözü buraya kadar getirmişken, sözde demokrasilerde yetkililere göre olmayan, ama bazı kendini bilmezlerce varmış gibi gösterilen sorunlara da değinmeden geçmek istemiyorum. Örneğin trafik sorunu; neymiş? Yılda yüzlerce insan ölüyormuş; bir o kadar sakat kalıyormuş; milyonlarca liralık milli servet heba oluyormuş. Yetkililere göre bu iddiaları ortaya atanların amacı yol mühendislerini, müteahhitlerini, ehliyet veren kurumları, kısacası konuyla ilgili kişi ve kurumları karalamak ve töhmet altında bırakmak. Oysa bu iddiayı ortaya atanlar, kusurlulara uygulanan yaptırımların ne kadar hafif olduğuna baksalar, bunun o kadar da büyütülecek bir sorun olmadığını kolaylıkla görecektelerdir. Zaten önemli bir sorun olsaydı onlarca miting yapılmaz mıydı? Ha...! Bazen de anayasa sorunu gündeme getirilir. Oysa kocaman uzmanların anayasanın sadece saçı, başı, kıyafeti gibi basit şeylerle uğraştıklarını görseler, anayasal hiçbir sorunun olmadığını kolaylıkla görebilirler. Dile getirilen sorunların en anlamsız olanı ise, demokratik taleplerde bulunmak; “demokratik” bir düzende demokratik taleplerde bulunmak; ilginç değil mi? Yetkililere göre bu konuda insanları anlamak mümkün değil; çünkü biraz etraflarına baksalar günümüzde demokratik olduklarını iddia eden ülkelerin başka ülkelere demokrasiyi götürmek için, ne fedakarlıklarda bulunduklarını açıkça görecektelerdir. Şimdi bu ülkeler başka ülkeye demokrasiyi götürmek için malını canını verecek, karşı ülkeye gerekirse döverek kabul ettirecek, ama kendi vatandaşından demokrasiyi esirgeyecek; bu kadar da mantıksızlık olmaz. Sözde demokratik ülkelerin komşu ülkelerle ilişkilerine gelince; burada da büyük bir sorun yaşandığı kabul edilmez; çünkü demokratik ülkelerin en çok komşularının yarısıyla sorunu olur. Bu da büyütülecek bir rakam değildir. Zaten

olsa, olsa birkaç komşunuz vardır. Bunların yarısı kaç eder ki? Bu arada bir de küreselleşme sorunundan söz ediliyor; demokratik ülkelerin sorunuymuş gibi. Oysa demokratik ülkeler zaten toplumsal örgütlenmelerini insanların doğal ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ortak amaçlar temeline oturtmuş, farklılıklarını barıştırmış, dolayısıyla bunu başaran her toplumla birleşmeye hazır hale gelmiştir. (Bunu başarmış kaç ülke var; bilen var mı? Bu sorun farklılıklarını barıştırmayı beceremeyen, dolayısıyla başka ülkelerin farklılığına tahammül edemeyen buna rağmen demokrasiye sahip olduğunu iddia eden ülkelerin sorundur.

Yazının son paragrafını okuduğunuz şu sıralarda demokrasilerde eğitim, sağlık, işsizlik, açlık, asgari ücret, çocuk hakları gibi sorunlar da mı yaşanmaz dediğinizi duyar gibiyim. Yaşanma ihtimali vardır; ancak yaşatanın hesap vermesi şartıyla. Sözde demokrasilerde hesapsız yaşanır; ama yukarıda da belirttiğim gibi herkese eşit yaşatılır; küçük bir azınlık hariç. 07.01.2008

M.Salih EKİNCİ

partisiz16@gmail.com

BALIKLAŞMIŞ İNSANLAR

Balık yaradılışı gereği gıdasını üretme ve bilinçli bir şekilde tüketme iradesine sahip değildir; dolayısıyla suyun içinde bulunan gıdaları bilinçli bir şekilde tüketme şansına da sahip değildir. Bu nedenle bulduğu her gıdaya, hiçbir ayırım yapmadan uzanmak zorundadır. Bu da balığı rahatça avlanabilir bir varlık haline getirmektedir. Olta denen aracın ucundaki iğneye takılmış et ve solucan gibi tuzak yemlere hayatı pahasına iltifat etmesi, söz konusu durumun doğal sonuçlarından başka bir şey değildir. Balığın durumu yaradılış özelliklerinden kaynaklanmasına rağmen üzücüdür. Ancak insanların içinde bulunduğu durum daha da üzücüdür; çünkü insanlar gıdasını üretmeye ve doğal gıdaları toplamaya elverişli fiziki bir yapıya ve en önemlisi söz konusu gıdaları bilinçli bir şekilde kullanmaya yarayacak bir beyne sahip olmasına rağmen balık konumuna düşmüştür. Bunun en belirgin kanıtı, aynı ortamda yaşamalarına rağmen, milyonlarca yoksul insanın ve onların sırtından geçinen mutlu bir azınlığın var olduğu gerçeğidir. Bu gerçeklik de gösteriyor ki; insanlar için yaşamsal bir önem arz eden kaynaklar küçük bir azınlığın eline geçmiş, dolayısıyla çoğunluk, kaynaklarını yönetme ve kendi yararına kullanma iradesinden yoksun bırakılmıştır. Bir başka deyişle; insanların çoğunluğu avlanan balık, söz konusu kaynakları ele geçiren azınlık ise oltacı konumuna gelmiştir. Bu, insanların yaradılış özelliklerinden kaynaklanan doğal bir sonuç değildir; bu nedenle balıkların durumundan daha üzücüdür. Tabi insanların bu konumu, mevcut toplumsal örgütlenme ve mevcut yönetim biçimleri tedavülde tutulduğu müddetçe

değişmeyecektir; çünkü insanların söz konusu durumu, geçmişten beri hakimiyetini kurmuş oltacı azınlığın yarattığı toplumsal örgütlenme ve yönetim biçimlerinin icraatları sonucunda meydana gelmiştir.

Bu nedenle, mevcut toplumsal örgütlenme ve yönetim biçimleri sorgulanmalıdır; çünkü mevcut yapılanmalarda, halkın farklı her bir kesimini çatıları altında ayrı, ayrı örgütleyen, onları yarıştıran, yeri geldikçe çatıştıran, dolayısıyla farklı kesimlerin diğer kesimlerle iletişim içine girmesini, birbirlerini tanımasını ve birbirine güvenmesini engelleyen siyasi partiler vardır.

Mevcut yapılanmalar değişmelidir; çünkü siyasi partiler kanalıyla birbirine güvenemez hale getirilmiş halkın farklı her bir kesimini karşı karşıya getirecek “türban” ve benzeri sorunlar yaratmak, dolayısıyla farklı her bir kesimi diğer kesimler için tehdit unsuru haline getirmek, onları birbirine düşürmek ve sahipsiz kalan kaynaklarını sömürmek daha kolaydır.

Mevcut yapılanmalar değişmelidir; çünkü halkı birbirine yabancılaştıran siyasi partilerin ve halkın kaynaklarına göz diken oltacıların cirit attığı bir düzende, halkın ortak amaçlar etrafında toplanması, güçlü ve tutarlı bir örgütlenmeyle kaynaklarına sahip çıkması mümkün değildir.

Mevcut yapılanmalar değişmelidir; çünkü bu tip yapılanmalarda, hedef halkın uzlaşması değildir. Eğer hedef halkın uzlaşması olsaydı, oltanın ucuna takılmış tuzak bir yem olduğuna inandığım sözde “türban” sorununun, 25 yılı aşkın bir süre gündemde kalmasına izin verilmez, toplumun kalburüstü beyinlerinin sözde “türban” sorununa harcanan enerjisi, toplumsal örgütlenme ve yönetim ile

ilgili sorunlarımıza harcanırdı. Eğer hedef halkın uzlaşması olsaydı, sözgelimi 40 yılda bir yakalanan anayasa yapma süreci “türban” sorununun gölgesinde bırakılmaz, dolayısıyla gözden kaçırılmazdı.

Gerçek şu ki; söz konusu yapılanmalar devam ettiği müddetçe, oltacılar da halkın önüne tuzak sorunlar atmaktan geri kalmayacaktır; bu geçmişten günümüze kadar gelen uygulamalarla kanıtlanmıştır. Örneğin geçmişte halkın önüne sağcı-solcu, komünist-faşist, Türk-Kürt, Alevi-Sünni ve benzeri sorunlar atıldı. Son zamanlarda “türban” ve ona dayalı laik-anti laik sorunuyla meşgul olmaktadır. Bu sorunlar bayatladığında, toplumun önüne yeni bir sorun getirilecektir. Getirilecek yeni sorunun ne olduğunu bilmiyorum; ama en azından halkın farklılıklarını karşı karşıya getirecek cinsten olacağını biliyorum. Çünkü geçmişten beri getirilen sorunların ortak özelliği, halkın farklılıklarını karşı karşıya getiren cinsten olmuştur. Bu nedenle sadece oltacıların işine yaradığı mevcut sonuçlarla kanıtlanmış olan toplumsal örgütlenme ve yönetim biçimleri mutlaka sorgulanmalı ve alternatifleri yaratılmalıdır diyorum.

Oltacıların tuzaklarından kurtulmak için: Siyasetçinin sermayenin güdümünden, bürokratin ise, siyasetçinin güdümünden kurtarıldığı, kadının nüfusu oranında temsil edildiği, siyasal eğitimden geçirilmiş ehliyetli genç temsilcilerin işbaşına getirildiği, halkın eşit oranda görev, yetki ve sorumluluk alıp, eşit oranda katkı yaptığı, anlamına uygun yerel yönetimlerin kurulduğu, en önemlisi, siyasi partilerin olmadığı bir yapılanmaya kavuşmak dileğiyle. 07/02/2008

M.Salih EKİNCİ
partisiz16@gmail.com

YA KÜRESELLEŞİRSİN YA KÖLE(SEL)LEŞİRSİN

Sevgili Metin; şu anda uyanmış mıyım, hala uyuyorumuyum bilmiyorum; ama gördüğüm rüya şöyle: Bir ley-
leğin sırtında uçuyorum. Ona, nereye gittiğimizi soruyorum; ‘güzel bir gezegene’ diyor. Neden diye sorduğumda, ‘orada bir örgüte üye olman gerekiyor’ diye cevap veriyor. Örgütün ne olduğunu merak ediyorum; “Belirli ortak amaçları gerçekleştirmek üzere bir araya gelen insanların eylem sürecidir” şeklinde cevap veriyor. Bununla bir insan olduğumu ve insanlardan meydana gelmiş bir örgütün üyesi olacağımı öğrenmiş oluyorum. Dolayısıyla, diğer insanlarla ortak amaçlarımın neler olabileceğini düşünmeye başlıyorum. O sırada neslimi devam ettirebilmem için, sağlıklı bir cinsel yaşam sürecine ihtiyacım olduğunun henüz farkında değilim; tek amacım yaşamak. İnsan olarak yaşamak istiyorsam, diğer insanlar da yaşamak istiyordur. Yaşamak için beslenme ve can güvenliğine ihtiyacım varsa, onların da vardır; öyle ise söz konusu örgütün temeli beslenme ve can güvenliği gibi ortak amaçlar üzerine kurulmuştur diye düşünüyorum. Bu düşünceyle kendimi güvende hissetmeye başlıyorum. Derken, ‘işte geldik’ diye sesleniyor. Karşımızda cennet gibi bir gezegen duruyor; ancak gezegenin sınırlarla parsellenmiş olduğu da gözümünden kaçmıyor. İnsanlar hangi parselde yaşıyor diye sorma ihtiyacı duyduğumda, ‘hepsinde’ diyor. O zaman da, mademki bütün parsellerin içinde insanlar yaşıyor, neden tek örgüt değiller diye düşünmeye başlıyorum ki, gezegene çok yaklaştığımızı görüyorum. Hangi parsele

bırakacaksınız diyorum; gösteriyor. Tercih hakkım olacak mı demeye kalkıştığım da, cevap sert bir 'hayır' oluyor. Gezegene indiğimizde beni bir aileye teslim edip, geri dönüyor. Aile sıcak karşılıyor; mutlu oluyorum. Bir isim takıyorlar; ne işe yaradığını zaman içinde öğreniyorum. Yine vakit kaybetmeden, konuştukları dili öğretmeye başlıyorlar. Anlayacağın kısa sürede bir parsele, bir aileye, bir isme ve bir dile sahip oluyorum. Biraz büyüyorum, şu dinin mensubusun diyorlar. Bu da sığınabileceğim bir liman gibi tarif ediliyor. Ailenin bu konuda gösterdiği davranışları ben de göstermeye başlıyorum. Derken, bir de ırkımın olduğunu öğreniyorum; bundan hoşnut olmuyorum; ama itiraz edebilecek konumda da değilim.

Kısacası omuzlarıma, irademin dışında belirlenen amaçların yükü de yükleniyor. Sokağa çıktığımda; insanların farklı dillere, farklı dinlere ve farklı ırklara mensup olduklarını öğreniyorum; ancak bunları dert edinmiyorum. Çünkü bunların hiç biri ne yeniliyor, ne içiliyor ne de eşya olarak kullanılabilir. Yani başkasının benden almak isteyeceği veya benim başkasından almak isteyeceğim şeyler değil. Dolayısıyla sorun yaratacaklarına inanmıyorum. Bu nedenle örgüte katkı yapacağım duruma geldiğimde, örgütün ortak amaçlarını gerçekleştirmek üzere bütün gücümle çalışıyorum. Ancak zaman içinde farklılıklar hakkındaki düşüncelerimde yanıldığımı anlıyorum. Çünkü kaynaklarımızı sahipsiz bırakıp, sömürmek isteyen çıkar çevrelerinin, her bir farklı kesime, karşı taraf farklılığını tehdit ediyor mesajı veren ortamlar yaratıp, örgüt üyelerini birbirine düşürebildiğini görüyorum. Yine başka parsellerin zenginlik kaynaklarına göz diken güçlerin, o kaynaklara sahip insanların direncini kırmak için, yanına almak istediği gücün insanlarına, karşı taraf farklılığını tehdit ediyor mesajı verip, insanları savaşa bile götürebildiğini görüyorum. Anlayacağın, o masumane farklılıkların,

başkalarının mallarını gasp etmek isteyen güçlerin ellerinde, tehlikeli birer silah haline dönüşebildiğini görüyorum. Kısacası farklılıkların neden bu kadar ön plana çıkarıldığını, sürekli çatışabilecek konumda tutulduğunu çok geç anlıyorum. Tabi bunu anladıktan sonra, gezegenin diğer parsellerindeki insanlarla neden aynı örgüt içinde yer alamadığımızın cevabını da bulmuş oluyorum.

Değerli dost, örgütlenme ve farklılıklar konusunda kendimi aldatılmış hissediyorum. Bir leyleğin akıyla yola çıkarsan olacağı budur deyip teselli olmaya çalışıyorum; ama olmuyor. Çünkü toplumsal hayatımızı ilgilendiren demokrasi, demokratik yönetim, egemenlik, milli irade gibi konularda da aldatıldığımı düşünüyorum; çünkü her bir tarfin birlik, beraberlik, eşitlik, hak, hukuk, adalet gibi yaldızlı sözcüklerle süslendiğini, ancak toplumsal hayatın, farklılık çatışmalarını körükleyecek şekilde düzenlendiğini görüyorum. Üzülüyorum; ama üzüntüm sürekli çatışan, çatıştıkça küçülen insanların derdine derman olmuyor; çatışan insanların sahipsiz bıraktığı kaynakları sömürenlerin önünü kesmeye ise hiç yetmiyor. Bugün sahipsiz kaynaklarımızla beslenen sermayeler sınırlarını aşmış ve birkaç blokta toplanacak derecede büyümüşler. Doğaları gereği, gezegenin enerji kaynakları üzerinde hakimiyet kurma planlarını uygulamaya koyulmuşlar. Bu uygulamalar yandaş parselleri karlı çıkarıyor; birçok parseli ise kan ve gözyaşına boğuyor. Ama gel gör ki bütün bunlar, küreselleşmenin gereği gibi sunuluyor. O, zaman da, söz konusu süreçten zarar gören insanlar, zararlarının küreselleşmekten kaynaklandığını sanıyor ve daha bu günden, gerçek bir küreselleşmenin frenleri haline geliyor. İnsanların diğer kesimi ise yaşanan acıları, küreselleşmenin sancıları olarak görüp, sessiz kalıyor, Mevcut şartlarda karlı çıkan bir azınlık ise, ileride kendisinin de zarar görebileceğini hesaba katmayıp yaşanan süreci körüklüyor.

Anlayacağın kendi içinde paramparça olan insanlar, bir de küreselleşme karşıtları ve küreselleşme yanlıları şeklinde bölünüyorlar. Dolayısıyla leyleklerin getireceği yeni insanların vay haline demekten başka çarem kalmıyor.

Sevgili Metin, artık organlarımdan bile birbirleriyle barışık olup olmadığından emin olamıyorum; çünkü hep çatıştırıldım, hep bölündüm; neredeyse hücrelerime kadar. Bu nedenle, hayatımıza yeni giren küreselleşme dedikleri süreçten de huylanmaya başladım. Hele insanların küreselleşme karşıtları ve küreselleşme yanlıları şeklinde bölünüp, küreselleşme kavramıyla ters düşen davranışlar içine girdiğini görünce pes diyecek konuma geldim. Sakın bunları söylüyorum diye küreselleşmeye karşı olduğumu düşünme lütfen; çünkü küreselleşmenin doğal ve kaçınılmaz bir son olduğunu biliyorum; ama aynı zamanda halk düzeyinde ve kıvamında gelişmesi gereken bir süreç olduğunu da biliyorum. Ancak düşündüğüm anlamda bir küreselleşme sürecinin başlayabilmesi için, şartların henüz oluşmadığını düşünüyorum. Örneğin; bugün küreselleşme farklı şekillerde tarif edilse de, genel olarak ekonomik, sosyal ve kültürel alanlarda gezegen halkıyla bütünleşme olarak tarif edilmektedir. Ya da en azında böyle olmasını arzuluyorum; çünkü içinde halkın bulunmadığı bir sürecin faydalı olacağına inanmıyorum. Bu nedenle, insanların evvela kendi parsellerinde ekonomik, sosyal ve kültürel alanlarda dengeli bir şekilde gelişmesi gerektiğini savunuyorum; çünkü insanların bu konuda küreselleşebilecek düzeyde olmadığını düşünüyorum; sermaye grupları hariç. Zaten bu yüzdendir ki yaşanan süreçte küresel halktan değil, küresel sermayeden söz edilmektedir. Sermayenin ise gezegen halkını küreselleştirme gibi bir derdinin olduğunu sanmıyorum. Bugün AŞ Birliğine girme sürecinde bile, malların serbest dolaşımı için ısrarcı olanların,

insanların serbest dolaşımına sıcak bakmamaları bunun basit, ama çarpıcı bir kanıtı değil midir?

Gerçek řu ki: insanların önünde iki yol var. Ya, gezegen içi ve gezegenler arası farklılık çatışmalarına son vermesini, zenginlik kaynaklarına sahip çıkmasını, dolayısıyla tabana yayılmış bir sermaye ile ekonomik, sosyal ve kültürel gelişmesini sağlayacak demokratik bir düzene geçip, gezegen halkıyla gerçekten küreselleşecek. Ya da, küresel sermayenin yaratacağı sonuçlara kayıtsız kalıp köle(sel)leşecek.

Lütfen Allah'ım birileri bizi uyandırsın....! 07/12/2007

M.Salih EKİNCİ

partisiz16@gmail.com

TANRI ANA(YASA)MIZI KORUSUN

Halktan ve diğer partilerden güçlü olmadığı müddetçe yaşama şansı olmayan bir şekilde yaratılan, bunun gereği olarak halk gücü yerine, sermaye gücüne yaslanmak zorunda kalan, dolayısıyla kendisinin ve yaslandığı gücün yaşamını sürdürebilmek için, halkın farklılıklarını çatıları altında yarıştırap çatıştırmak suretiyle uzlaşmazlık ortamı yaratan ve bu ortamdan beslenen, bunun devamı için, halkın lokomotif gücü olan kamu personelini, parti yandaşı olup bölünür bahanesiyle siyasal yönetim sürecinden uzak tutan, ancak işçi, esnaf ve çiftçinin parti yandaşı olup bölünmesinde sakınca görmeyen, kadınları, pozitif ayırmacılık yaparak, gençliği, statükoyu tartışmaya açacağı kaygısıyla, önemli bir kesimi de seçim barajları marifetiyle siyasal yönetim sürecinden uzak tutan, diğer bir deyişle, halkı demokrasinin vazgeçilebilir bir unsuru haline getirip, milli iradeyi ortadan kaldıran partilerden, Tanrı ana(yasa)mızı korusun.

Halkı hem çatıştırmak, hem de demokrasinin vazgeçilebilir bir unsuru haline getirmek suretiyle, onların demokratik örgütlenme ve yönetim bilincine ulaşmasını, güçlü ve tutarlı toplumsal örgütlenmeyle öz kaynaklarına sahip çıkmasını engelleyen, dolayısıyla ganimet malı haline gelen ülke kaynakları kullanımını kendisi ve yaslandığı gücün tekeline alan, bu icraatlarıyla bir yandan ulusal düzeyde uzlaşma imkanı bırakmayan, diğer yandan uluslar arası ilişkileri şirketler arası ilişkiler haline getirip, küresel sermayenin dokunulmaz bir güç haline gelmesine sebep olan partilerden, Tanrı ana(yasa)mızı korusun.

Halkın sahibi bulunduğu kaynaklarını teslim edeceği temsilcilerini belirleme, onları eğitme ve özgür iradesiyle seçme hakkını gasp eden, halka ve diğer partilere karşı güçlü olmak uğruna, temsilci adaylarını ehliyetlerine bakmaksızın, daha çok oy potansiyeli ve ekonomik gücü olanlar arasından seçen, bu tercihleriyle hem ehliyetli temsilcilerin işbaşına gelmesini önleyen, hem de ülke kaynaklarının ehliyetsiz ellerde ganimet malı haline gelmesine sebep olan partilerden, Tanrı ana(yasa)mızı korusun.

Halkın temsilcisini belirleme hakkını gasp etmek suretiyle, temsilcilerin halktan çok, parti başkanını temsil etmek ve yönetim sürecinde özgür iradesini bir kenara bırakıp, parti başkanının istemleri doğrultusunda oyunu vermek zorunda kalmasına, dolayısıyla milletin egemenliğinin söz konusu olmadığı bir zeminde iktidara gelen parti liderinin, ülke kaynaklarının da tek hakimi haline gelmesine, kısacası iktidara gelen parti liderini ikna etme gücüne sahip sermayenin, ülke kaynaklarıyla ilgili emellerine ulaşmasına sebep olan partilerden, Tanrı ana(yasa)mızı korusun.

Merkezi ve dikey bir yönetim biçimini benimsemek suretiyle, hizmetlerin halktan uzaktaki bir yerde planlanmasına, programlanmasına, bütçelenmesine, bunun gereği olarak vergilerin merkezde toplanıp, ödeneklerin merkezden gönderilmesine sebep olan halkı merkezi otoriteye muhtaç ve bağımlı bir hale getiren bu uygulamayla, merkezi otoriteyi dokunulmaz bir hale getiren, dolayısıyla görev, yetki ve sorumlulukların paylaşıldığı demokratik yerel yönetimlerin kurulmasına engel olan partilerden, Tanrı ana(yasa)mızı korusun diye dua ediyorum.

Dua ediyorum; çünkü “Küresel düzeyde ülkeden ülkeye dolaşan uluslar arası sermaye akımının dünya milli

gelirinin on katına çıktığı tahminleri yapıyor” şeklindeki haberlerden korkuyorum. Birkaç blokta toplandığı söylenen bu küresel sermayenin yaşamını sürdürdürebilmesi için kaynaklarımıza göz dikmesinden, bu nedenle diğer sermaye bloklarıyla çatışmasından, dolayısıyla ülkelerimizi savaş alanlarına çevirmesinden, yapılacak savaşlar sonucunda tek blok haline gelmesinden korkuyorum; tek blok haline gelecek sermayenin kuracağı yeni dünya düzeninde, Dünya’nın birer mahallesi konumuna düşecek ülkelerimize, bünyelerindeki şirket adlarını vermelerinden korkuyorum; şirket bayrakları altında şirket marşları okutmalarından, meclis, mahkeme, ordu ve okulların, kısacası paylaşılamayan her şeyin sahibi olmalarından korkuyorum; hele, hele dilimiz, dinimiz ve ırkımız uğruna yapılan savaşlardan mahrum kalmaktan, ziyadesiyle korkuyorum(!) hani o suni farklılıklarımızı yarıştırma uğruna uzlaşmazlık yığını haline getirdiğimiz toplumsal örgütlenmemizin temelini, beslenme, üreme ve can güvenliği gibi insanlığın ortak amaçları temeline oturtmanın değerini, anlamadan gitmekten korkuyorum.

Ancak, yeni bir anayasa yapılacağı müjdesini aldığım da, bu sefer tamam; güzel şeyler olacak diyorum; çünkü direk veya dolaylı bir şekilde hükmettiği partiler kanalıyla dokunulmaz bir güç haline gelmiş ve dünya halkını amaçları doğrultusunda bir küreselleşme sürecine sokmuş uluslar arası sermayenin gücü karşısında, hiçbir ülkenin demokratik bir şekilde örgütlenme, yönetilme veya anayasa yapma şansının kalmadığını, dolayısıyla dünya halkının da küresel düzeyde güç birliği yapmak üzere örgütlenmek zorunda olduğunu, bu nedenle; her bir ülke halkının sermayeyi can, insanı yonga konumuna düşüren uzlaşmazlık unsuru siyasi partilerden vazgeçmesi ve toplumsal örgütlenmesinin temelini beslenme, üreme ve can güvenliği gibi

insanlığın ortak amaçları temeline oturtması gerektiğini bilen aydınlarımız var diyorum.

Çünkü, insanı can, sermayeyi yonga konumuna getirmeyen, yani insan odaklı ve küresel ölçekli olmayan, demokrasinin vazgeçilmez unsuru partiler değil, halktır; demeyen hiçbir anayasanın, üniformalı da olsa, sivil de olsa, çıplak da olsa, çözüm getirmeyeceğini bilen aydınlarımız var diyorum.

Bu nedenle milletin gerçek efendisi köylü edasıyla köşeme çekilip, anayasa tartışmalarını ilgiyle ve misyonum gereği sessizce izliyorum. Fakat bir süre sonra, dünyayı yaşadığı ülke sınırlarından ibaret sayan bir zihniyetin dümen suyuna kapılıp, yerel ölçekli bir anayasanın ismi, dini, dili, ırkı ve kıyafeti gibi uzlaşmazlığı körükleyen kısır tartışmalar içinde yer alanları görünce, Tanrı ana(yasa)mızı korusun diye tekrar dua ediyorum; ama koruyacağına inanmıyorum; çünkü herkesin kendi anayasasından sorumlu olduğunu düşünüyorum.

Bu nedenle “al anayasayı da git” denilen günleri mumla arıyorum; çünkü al anayasayı da gel denilecek günler çok yakın görünmektedir. Korkarım ki o günlerde ana(yasa)mı saklayacak yerim de olmayacak. 07/11/2007

M.Salih EKİNCİ

partisiz16@gmail.com

ANAYASAYI ZENGİNLER YAPSIN

Neden olmasın ?!...

Zenginler bu toplumun bir parçası, bu vatanın evlatları... Değil mi?

Onların da toplumsal sorunlar için pankartlarla alanlara inme, tazyikli sularla savrulma, birkaç cop yeme, biraz da biber gazı yutma, ekranlara çıkıp “sorunlar ve çözümler” adına düşüncelerini açıkça dile getirme hakları yok mu?

Zenginlerin de dağlara çıkma veya tersi cephede yer alıp birkaç kardeşine kurşun sıkma ya da kardeşlerinden kurşun yemek suretiyle kahraman olma; son yolculuklarına on binlerin omuzlarında uğurlanma !...

Parti çatıları altında örgütlenip; dini, dili, ırkı farklı kesimlerle çatışma, çatışmalarını finanse etmek üzere ülkenin birkaç KİT, orman arazisi ve kıyısının satılmasına sebep olma hakları.... Yok mu?

Kendimize reva gördüğümüzü onlardan esirgemenin demokratik bir yanı var mı?

Özel şirketlerini üstün başarıyla yönetme becerisi göstermiş bu kesimi ülke yönetiminden uzak tutmanın mantıklı bir izahı var mı?

Yanlış anlaşılmasın lütfen; önerim zenginlerin isteyip de elde edemediği bir şey değildir. Bunu elde edecek her türlü imkana sahip olduklarını biliyoruz. Dolayısıyla “Anayasayı Zenginler Yapsın” şeklindeki öneriyi zenginelere bahşedilmek istenen bir lütuf gibi görmenin hiçbir anlamı yoktur. Zaten toplumsal geçmişimiz incelendiğinde bu önerinin geçmişte yaptıklarımızın bizi karşı karşıya bıraktığı bir mecburiyetin ifadesinden başka bir şey olmadığı daha iyi görülecektir.

Bilindiği gibi geçmişten günümüze toplumsal yaşamımızı biçimlendirme işi, formal anlamda partilere; informal olarak darbecilere ve medyaya bırakıldı. Kimi aydın, kanaat önderi ve sivil toplum kuruluşu ise, bu sürece bazen parti, bazen darbeci saflarında yer almak suretiyle katkıda bulundu.

Demokrasiyi mensubu bulunduğu kesimin haklarını savunmakla eşdeğer tutan benim köylüm, benim işçim, esnafım, memurum ise mensubu bulunduğu kesimin çıkarları adına farklı kesimlerle çatışmanın demokrasinin gereği olduğuna inandı. Bu nedenle halkın farklı kesimlerini ayrı, ayrı örgütleyen, onları yarıştırap çatıştırmak suretiyle her kesimi diğer kesimler için tehdit unsuru haline getiren partilerin icraatlarına istenen desteği fazlasıyla verdi. Ayrıca 4-5 yılda bir sandık başına gitmek suretiyle bazen partilerin, bazen de darbecilerin iktidarlarını meşrulaştırma görevini başarıyla yerine getirdi.

Özetle vatana hizmet adına ön saflarda yer almayan (zenginler !...) hiçbir “vatansever” kalmadı. Ama ne yazık ki

yaptıkları bir avuç insanı zengin, geriye kalan milyonlarca insanı yoksul, mutsuz ve umutsuz hale getirmekten başka işe yaramadı.

Durup düşünmemiz gerekiyordu. Kendi kendine yeten ülke halkını “maraba” konumuna düşüren partilere dayalı siyasal sistemi değiştirecek bir arayış içine girmemiz gerekiyordu. Örneğin partilerin olmadığı bir yönetim biçimini tartışabilirdik. Yapmadık !... Zenginler gibi davranmak ya da zenginlerin bizim gibi davranmasını sağlamak !... Şimdikinden daha iyi sonuçlar verebilirdi. Onu da yapmadık. En azından vatanın zenginlik kaynaklarını sevmeyi deneyebilirdik. Bunu da düşünmedik!...

Düşünmedik; çünkü vatanseverlik kavramı dışında tutup, yağmalanmasına sebep olduğumuz zenginlik kaynaklarımız umurumuzda değildi. Yaşantımıza anlam katan tek şey temsil ettiğimiz kesimler tarafından vatans-ever, şehit, gazi, kahraman gibi unvanlarla anılmaktı. Bu nedenle söz konusu unvanları kazandıracak çatışmalara son vermeyi düşünmedik.

Durmadık; düşünmedik; çünkü siyasal sistemin miras bıraktığı kültür çatışmaları kutsuyordu. Bu nedenle sistemden beslenenlerin beklentilerini yağ sürerek ekmeklerine yerine getirmeye devam ettik. Nihayet toplumu “Bu mahkemeler bizden, şu mahkemeler onlardan” denilen çok tehlikeli noktaya kadar getirdik.

Gelinen nokta toplumsal yaşantımızı bu şekilde devam ettirmenin mümkün olmadığı anlamında ciddi bir uyarıdır; durup düşüneneğimiz son duraktır; çünkü “Bu mahkemeler bizden, şu mahkemeler onlardan” denilen bir noktadan ötesi yoktur.

Halimiz iflas bayrağı çekmiş beceriksiz tüccarlardan farklı değildir. Elimizde kalan tek sermaye zenginlerimiz !... Hani şu, değer verdiğimiz tek zenginlik kaynağımız... Bir yandan büyütme için hiçbir fedakarlıktan kaçınmadığımız, diğer yandan sömüren kesim olarak gördüğümüz !... Hani şu sorun çözme süreçlerinde ne sorunlarla ilgili misyonlarını, ne de süreç içindeki tutum ve davranışlarını hesaba katmadığımız zenginlerimiz !...

Gerçek şu ki iflas bayrağı çekmiş bir toplumun siyasal sistemini değiştirmekten başka bir çaresi yoktur; çünkü aynı şartlardan farklı sonuçlar çıkmayacağı bilimsel bir gerçektir. Ancak ufukta böyle bir ışığın görülmediği de ayrı bir gerçektir. Belli ki çözüm mevcut sistem içinde aranacaktır. Ya “Eski tas eski hamam” da ısrar edip tek zenginlik kaynağımız olan zenginlerimizi de kendimizle birlikte batırıp ruhumuza fatiha okutacağız; ya da beceriksizliğimizi itiraf edip, işi zenginlere bırakacağız !...

Eğer intihar etme gibi bir amacımız yoksa atılacak mantıklı tek adım zenginleri vatana hizmet sürecine fiili olarak katmak; ön saflarda yer almalarını sağlamaktır. Gerçi ön saflarda yer alma konusunda isteksiz olduklarını biliyoruz; ama aynı zamanda üzerlerinde büyük haklarımız olduğunu da biliyoruz. Dolayısıyla bu zor zamanda ön saflarda yer almalarını istemek en doğal hakkımız diye düşünüyorum.

Bu hakkımızı kullanabilmek için:

Evvela Maliye Bakanlığı’ndan ilk 550 zenginin isim listesini yayınlamasını rica edelim.

“Milletvekili” olmak için her imkana sahip olmalarına rağmen bu güne kadar iktidara gelmeyi düşünmemiş bu

zenginlerimizden bağımsız milletvekili adayı olmalarını rica edelim. Kabul etmezlerse diz çöküp yalvaralım. Daha da nazlanırlarsa; kendilerine ülke tapusunu verelim. Resmi kurumlara şirket adlarını verebileceklerini, çocuklarımıza şirket bayrakları altında şirket marşları okutabileceklerini taahhüt edip, anayasa yapma işini ve ülke yönetimini onlara bırakalım diyorum.

İnancım o ki sonuçları içinde bulunduğumuz durumdan kötü olmayacaktır.

Örneğin zenginlerin toplumsal yaşantımızla ilgili duygu, düşünce, tutum ve davranışlarını daha yakından görür, gördüklerimiz toplumsal yaşantımızla ilgili zihniyetimizi değiştirebilir...

Sistemin taşeronu olmaktan ve taşeronlarla uğraşmaktan kurtulabiliriz...

Toplumsal mutabakatı imkansız hale getiren siyasi partilerden kurtulur, birbirimizi tanıma fırsatı bulur ve aslında çatıştığımız farklı kesimlerle aynı kefedede olduğumuzu görebiliriz...

En azından bir vatanımızın olmadığını bilir, “vatanseverlik” adına birbirimizi boğazlamaktan kurtuluruz.01/12/2011

M. Salih EKİNCİ
partisiz16@gmail.com